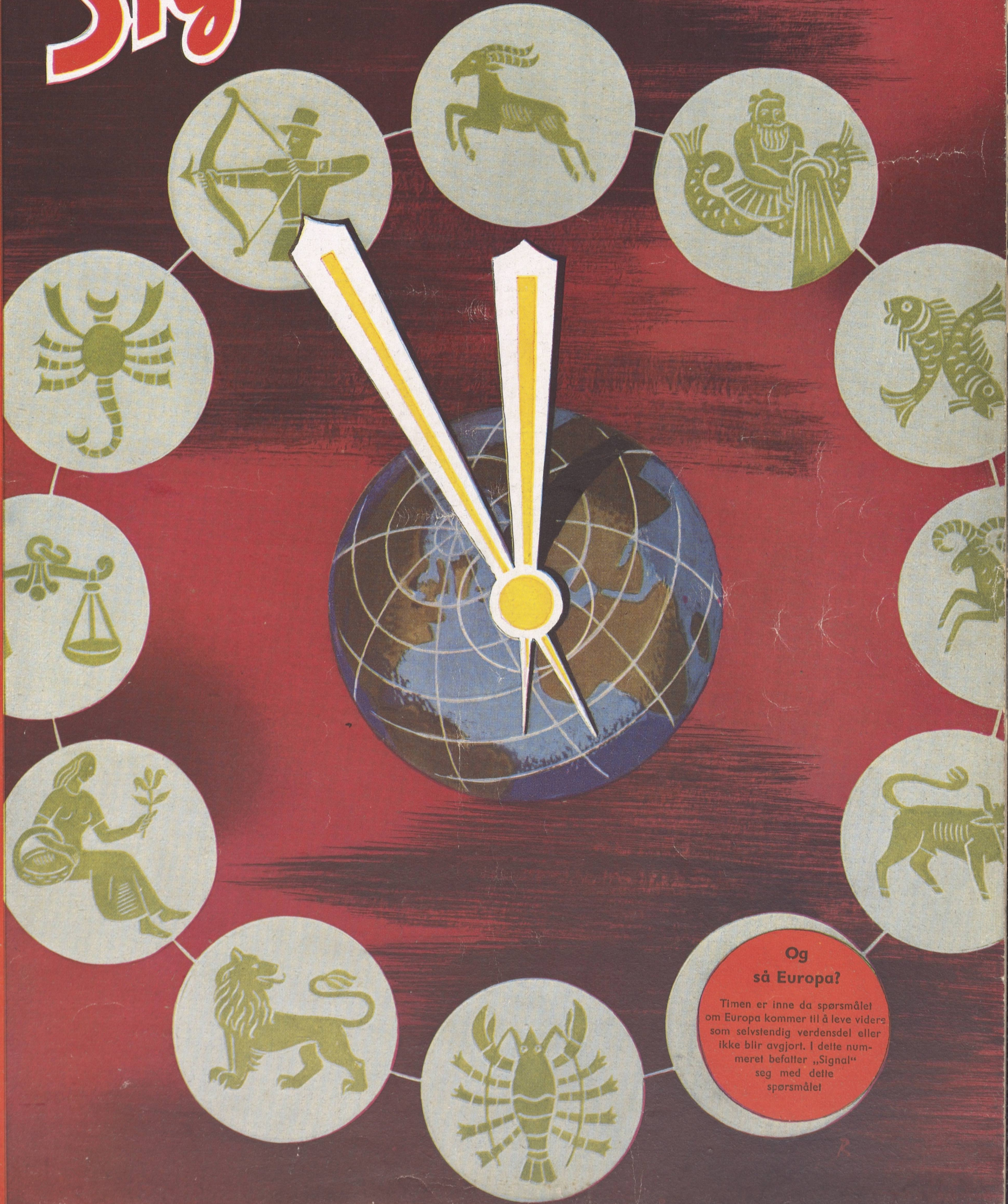

Belgia 4 fr. / Bohemen-Mähren 5 kr. / Bulgaria 10 leva / Danmark 50 øre / Finland 5 mk. / Frankrike 7 fr. / Italia 4 lire / Kroatia 30 kuna / Nederland 30 cents / Norge 50 øre / Portugal 2 esc. / Romania 30 lei / Sverige 55 øre / Sveits 50 rappen / Serbia 15 dinar / Slovakia 3 ks. / Spania 1,50 pis. / Tyrkia 15 kurus / Ungarn 70 fillér / Sørsteiermark, Ostland 50 Pfg.
Generalguvernemente: (1 Zloty)

Signal

Og så Europa?

Timen er inne da spørsmålet om Europa kommer til å leve videre som selvstendig verdensdel eller ikke blir avgjort. I dette nummeret befatter „Signal“ seg med dette spørsmålet

En offiser

Som bataljonskommandør i grenaderregimentet „Grossdeutschland“ ble Otto Ernst Remer tildelt jernkorsets ridderkors. Ved forsvarskampene nord for Charkov i februar 1943 hadde han utmerket seg ved særlig dyktighet og kampmot. Om høsten samme år ble han av der Führer tildelt eikelauvet til ridderkorset. Remer hadde med godt resultat gjennomført et panserangrep mot overlegne sovjetrussiske styrker, kjørte selv den forreste vognen og da hans radio-apparat gikk i stykker, ledet han angrepet stående oppreist i vognen gjennom haglingen av de fiendtlige prosjektiler. For sin ansvarsbevisste, besluttsomme holdning den 20. juli 1944, dagen for attentatet mot der Führer, ble major Remer, som kommanderte Berlins vaktbataljon, forfremmet til oberst

Oljemaleri av PK-krigskorrespondent
Hans Marjo Kellner

SIGNAL

BRINGER:

Krigen som verdenskamp

Side

Fem minutter på 12

Her taler monsieur Duval — Popescu — Lundberg	4
I. Leder Europa enno?	6
II. Sneversynthet i den europeiske politikk	10
III. Moderne tankegang	14

5 minutter over tolv

„Millioner må sulte ihjel“	24
--------------------------------------	----

I Vulkans smie

Rustningsfabrikker under jorden	33
---	----

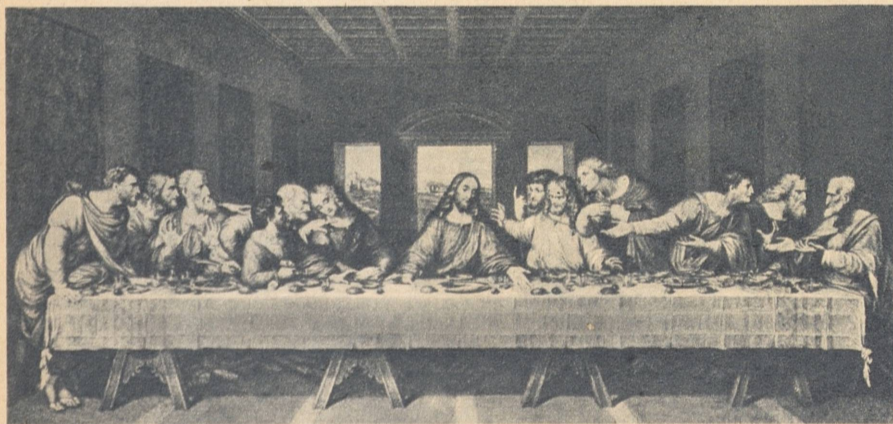
Hvordan vi lever

„De 99.s teater“

Besøk i et billedgalleri i Prag	36
---	----

En tekstilmanufaktur-nyhet	38
--------------------------------------	----

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Leonardo da Vincis „Nattverden“

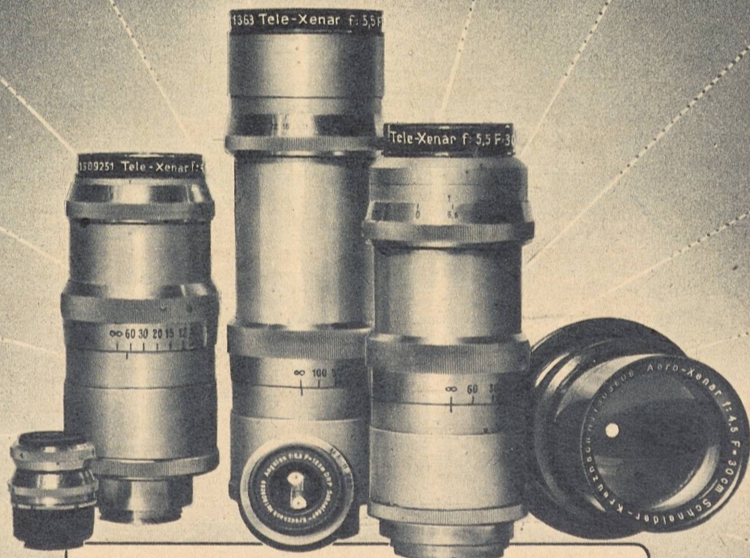
I refektoriet i klosteret Santa Maria delle Grazie i Milano skapte Leonardo da Vinci fra 1494 til 1499 det berømte veggmaleri. Det er blitt ett av de mest populære bilder i verden. Blant de mange som sto foran originalen selv i Milano, var også Goethe. Han har over „Nattverden“

skrevet den berømte artikkelen, som enno i dag betegnes som klassisk for beskrivelsen av et bilde. „Kunde det for et refektorium“ — spør dikteren — „uttenkes noe edlere enn et avskjedsmåltid, som for alle tider skal gjelde som hellig for hele verden?“ — Det opphøyede tema, som før Leonardo da Vinci og etter ham en lang rekke andre malere forsøkte å male, har i hans verk funnet den mest gripende framstilling — „Nattverden“ ble ødelagt under et terrorangrep våren 1944. Til venstre: en nordamerikansk terrorpilot.

Vi tror

på våre våpens seier i nasjonens skjebnekamp. Vi tror på våre tapre soldaters overlegenhet over for alle våre fiender. Vi kjemper og arbeider for alle europeiske folks kostbareste eie: for freden!

Om det dreier seg om „lilleputter“ eller giganter

— om det er for 8 mm — smalfilm eller for de største luftbilledkameraer — hvert eneste Schneider-objektiv er et mesterverk av matematisk, optisk og mekanisk presisjonsarbeid

Schneider - Xenar
- Xenon
og - Angulon

JOS. SCHNEIDER & CO.

1
Audi

AUTO UNION

A U D I
D K W
H O R C H
W A N D E R E R
B I L E R
D K W - M O T O R S Y K L E R
D K W - M O T O R E R

verdenskjent

A U T O U N I O N

A U T O M O B I L E

U 9167

I den fimten da
Europas stilling i
verden avgjøres

Her taler monsieur Duval-Popescu-Lundberg

Her taler en gjennomsnittseuropeer. „Signal“ har hørt hans ord både i Romania, Frankrike og i Sverige.

Han sier:

Den sovjetrussisk-britisk-amerikanske allianse er så sterk at Tyskland blir knuget sammen inntil det mister pusten. I avisene og kringkastingen blir det stadig snakket om det som skal komme etterpå. Etterat jeg no har fem krigsår bak meg, interesserer det meg ikke noe særlig. Det viktigste er at krigen no først engang snart blir slutt. Amerikanerne kommer til å rykke fram og englenderne og sovjetrusserne likeså. Et eller annet sted kommer de til å møtes. Det er beklagelig at Polen, Finland, de baltiske land og Romania, Bulgaria og tsjekkerne helt eller delvis kommer til å bli oppslukt av Sovjetunionen. Kanskje sågar deler av Tyskland også. Men til syvende og sist kan dette ikke berøre meg noe særlig. Et eller annet sted kommer russernes framrykking til å stanse. De vil heller ikke selv inn i Europa på lang sikt. Selv om de kom inn her, vil de komme til å vende fort om igjen, slik som i 1814-15. Hvis de ikke gjør det frivillig, kommer englenderne og amerikanerne til å tvinge dem til det. Englenderne vil så sørge for at den europeiske likevekt blir gjenopprettet igjen, og amerikanerne vil hjelpe dem. De må gjøre dette no allerede, fordi deres økonomiske og forretningsmessige interesse overfor oss er altfor stor. Derfor vil altså til slutt alt gå sin normale gang. Europa kommer til å se annerledes ut enn under krigen og likeledes sikkert annerledes enn før 1939. Men noen avgjørende forandring vil egentlig ikke være intrådt. Tyskerne vil en tid bli behandlet umildt. Men det vil også rette seg med tiden. Forhåpentlig går det fort.

„Signal“ spør, har normaleuro-
peeren rett, når han taler slik?
„Signal“ svarer i dette nummer

**ZEISS
IKON**

**VÅRT FABRIKATIONSPROGRAM
I FREDSTID:**

Fotoapparater
fototilbehør og bruksartikler
film

kino - kameraer
og kino - projektører
projeksjonsapparater
fagkino - maskiner
vitenskapelige instrumenter
verktøybehov

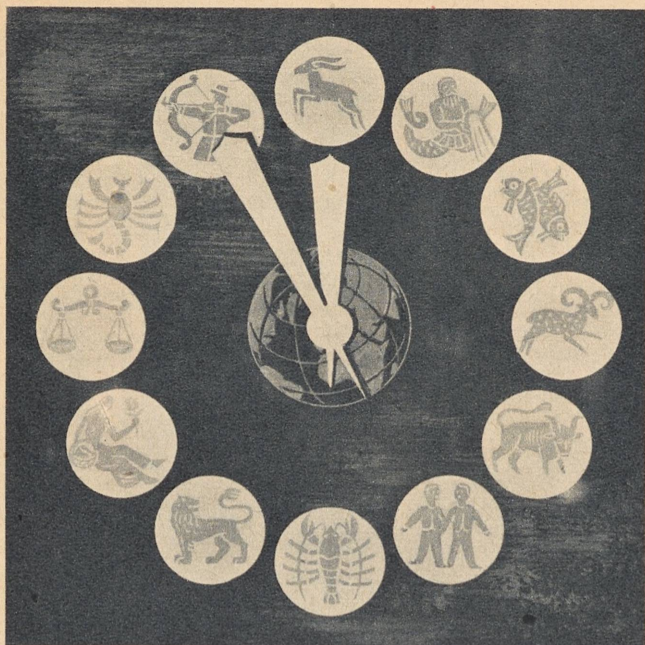
Andre produkter
i vår Goerz-fabrikk i Berlin:
Bilbehov — Goerz adderings- og bokhol-
dermaskiner, sikkerhetssylinderlåser —
Zeiss-speillys

ZEISS IKON AG. DRESDEN

Her taler monsieur Duval — Popescu — Lundberg

„Signal“ svarer

5 MINUTTER

på tolv

I fem år har „Signal” stadig henvist til at det i denne krigen ikke dreier seg om indreeuropeiske interesser. Stadig har det erklært at Europas virkelige fiender er de som kaller seg dets befriere, enten de no kommer fra øst eller vest. Den rystende skjebne som i disse uker og måneder har rammet de europeiske stater der ligger ved randen av Europa, gir „Signal” rett. Vi tror derfor å lette enhver velmenende europeers hans stillingtagen, når vi i tolvte time enno en gang gir et sammenfattende bilde av de store sammenheng i denne krig; når vi skildrer Europa som det er, som det skal og kan være, og når vi enno en gang antyder de soldaters historiske oppgave som når de kjemper for Tyskland, kjemper for Europa om de vil det eller ei

Har Europa enno ledelsen?

Krigens utgang er avgjørende for alle europeiske nasjoners framtidige stilling i denne verden. De uten-europeiske stormakters maktmidler synes større enn de europeiske nasjoners. Må Europa av den grunn resignere? Krigen om Europa er høsten 1944 blitt til krigen om Tyskland. Slik ser det i hvert fall ut når en rent militært betrakter den forandring som er skjedd etter invasjonens begynnelse og den sovjetiske sommeroffensiv. I øst og vest er de samme tyske arméer marsjert tilbake, som hadde heftet en uoverskuelig rekke av seirer til sine faner, seirer som nesten alltid ble tilkjempet overfor en overlegen fiende. Disse tyske arméer står umiddelbart ved randen av den heimlige jord, mens den totale krig tvinger alle i sitt bann i Tyskland selv.

Er kampen om Europa dermed avsluttet? Er det no bare blitt en kamp om Tyskland? Dreier det seg altså virkelig om at den anglo-amerikansovjetiske koalisjon har løst det europeiske problem og redusert det til et tysk?

Å stille disse spørsmål fører til et negativt svar, helt likegyldig fra hvilket standpunkt en søker å gi svar. Krigen om Tyskland er krigen

om Europa, slik som tidligere krigen om Europa naturligvis var krigen om Tyskland. Allerede for et år siden har „Signal” i denne sammenheng uttalt seg om de Bismarck-ordene „Ce qui parle d'Europe a tort” som ved leilighet ble framholdt imot oss. Bismarck hadde på sin tid rett. Den gang var det enno slik at den som påsto at hans egne interesser fullstendig dekket seg med de totaleuropeiske, for det meste hadde en rev bak øret. Den gang var jo Europa også enno helt enkelt verdens midtpunkt. De indreeuropeiske makt-kamper var derfor den gang virkelig av avgjørende betydning for hele verden. Den gang fantes det ingen amerikansk verdensmakt, og enno mindre et bolsjevikisk Russland, som hadde til hensikt med makt å innlemme de øvrige europeiske nasjoner i et eurasisk kjemperike. I sitt verk om Karl den tolvte har Voltaire skrevet den bemerkelsesverdige setning: „Il faut toujours, lorsqu'on lit une histoire, songer au temps ou l'auteur a écrit.” Det som var fullstendig riktig på Bismarcks tid, kan altså være helt forkjært i dag.

På den foregående side har vi formulert hva gjennomsnittseuropeeren, hvis land krigen har rast henover, i

dag pleier å si. Naturligvis anstiller han i hvert land sine egne betraktninger, men de går som regel ut på det samme. La oss altså ganske enkelt stille spørsmålet slik:

Direktorium Moskva-Washington?

Fører bolsjevikene og amerikanerne denne krigen bare med det for øye at grekerne på Syntagmaplassen i sitt fullt belyste Aten atter kan nippe til sin vin og spise sine afrodisiske søte saker? Er de amerikanske panserdivisjoner landet i Frankrike, forat en i Toulouse, Avignon og Paris kan sette ut stoler i ettermiddagsskyggen foran de små barene så at folk bekvemt kan innta sin aperitiff? Eller jager de sovjetiske divisjoner gjennom de rumenske lavsletter, forat la jeunesse dorée i Bukarest kan gjenoppta sin endeløse bumling på Calea Victoriei? Kort og godt, føres denne krigen av de uten-europeiske stormakter for å bringe den livsstil tilbake til de europeiske nasjoner som de henger ved og som de er vant til? Er det altså en restaurasjonskrig, en krig for status quo i Europa? For å gjenopprette det som var før 1939?

En behøver egentlig bare å stille disse spørsmålene for å kunne se klart.

En innser straks at dette er umulig allerede av den grunn at det er åpenbart at det som amerikanere og englendere vil, er noe annet enn det sovjetrusserne vil. Det er det ene som straks springer i øynene. Når det i dag i Washington og Moskva erklæres at krigen vil bli avsluttet med et direktorium av stormaktene, som så skal treffe avgjørelse om de enkelte europeiske nasjoners skjebne, om deres område, deres framtidige livsstil, deres industrier og arbeidskraft, ja sågar om deres statsform, forsvarskraft og kanskje også om deres religion, så vil ingen etter de erfaringer en har fra to verdenskriger i en generasjon, være så tåpelige å tro at det mellom to verdensrikter med så motsatte tendenser virkelig noensinne kan oppnås en slik enighet på bekostning av alle de andre, at den kan bli noe mer enn et skjebnesvangert overgangsstadium. Det er altså klart at det bak forlegenhetsparolen om et direktorium Washington-Moskva ikke skjuler seg noe annet enn den kommende kamp om makt- og innflytelsessfærer, altså ikke noe annet enn ny krig. Vi har imidlertid fra begynnelsen av ikke kjempet for noe annet enn fred, og vi kjemper enno i dag for fred, for den virkelige fred i Europa.

Når vi uttaler dette, så skal en overfor det antall døde som denne krigen har kostet det tyske folk og overfor de kvinner og barns lidelser som har overstått fosforbombenes skrekk, gi avkall på ironiske randbemerkinger. Spørsmålet om av hvilken grunn denne krigen blir ført og til hvilken slutt den en gang må komme, kan bare besvares når en klart og uten illusjoner betrakter den store verdensprosess som er kommet i gang de siste decenni. Denne må vi først komme inn på, før vi anstiller betraktninger over de utsikter og muligheter de europeiske nasjoner har med henblikk på den militære utvikling fra sommeren til høsten 1944.

Stadium I:

Restaurasjonskrig

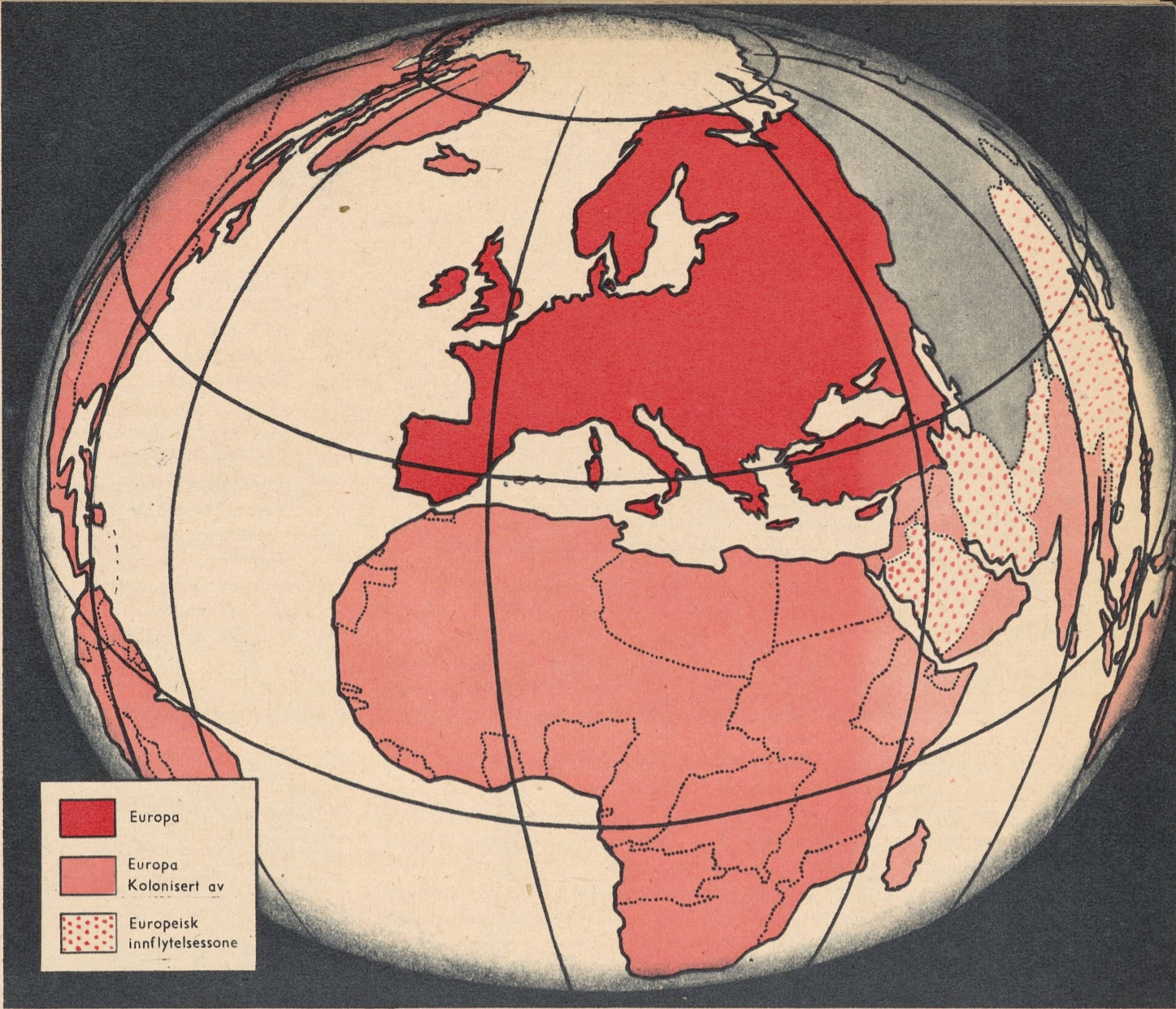
Hva slags krig er det altså? Er det en revolusjonskrig? Hvem er så revolusjonens bærer? Eller er den en ganske enkel nasjonal krig som Europas historie kjenner så godt til?

Alle disse elementer har vært bestanddeler av den annen verdenskrig. Engländerne for eksempel, har forsøkt å føre en enkel restaurasjonskrig. I 1939 trodde de virkelig at tiden atter var inne til å demme opp for eller kanskje sågar å ødelegge en makt på det europeiske kontinent som syntes å bli for sterk. De trodde virkelig enno på sitt berømte prinsipp om kreftenes likevekt og på de kalde, så å si matematiske formler i en politisk tankegang hvorav det på sett og vis framgår av seg selv når England må føre krig: nemlig når det trues med å miste det faktiske overherredømme på det europeiske kontinent. Denne restaurasjonskrig tapte England i årene 1940/41. Den gang ble det klart at England uten hjelp av mektige forbundsfeller som er sterkere enn øya selv, ikke hadde noen sjanser mer i denne krig. Dette var resultatet av Dunkerque, der ble bekräftet etter det forfeilede Balkanforetagende våren 1941, i hvilket Churchill kaldblodig og til ingen nytte hisset den sørslaviske og den greske nasjon inn i døden.

Stadium II:

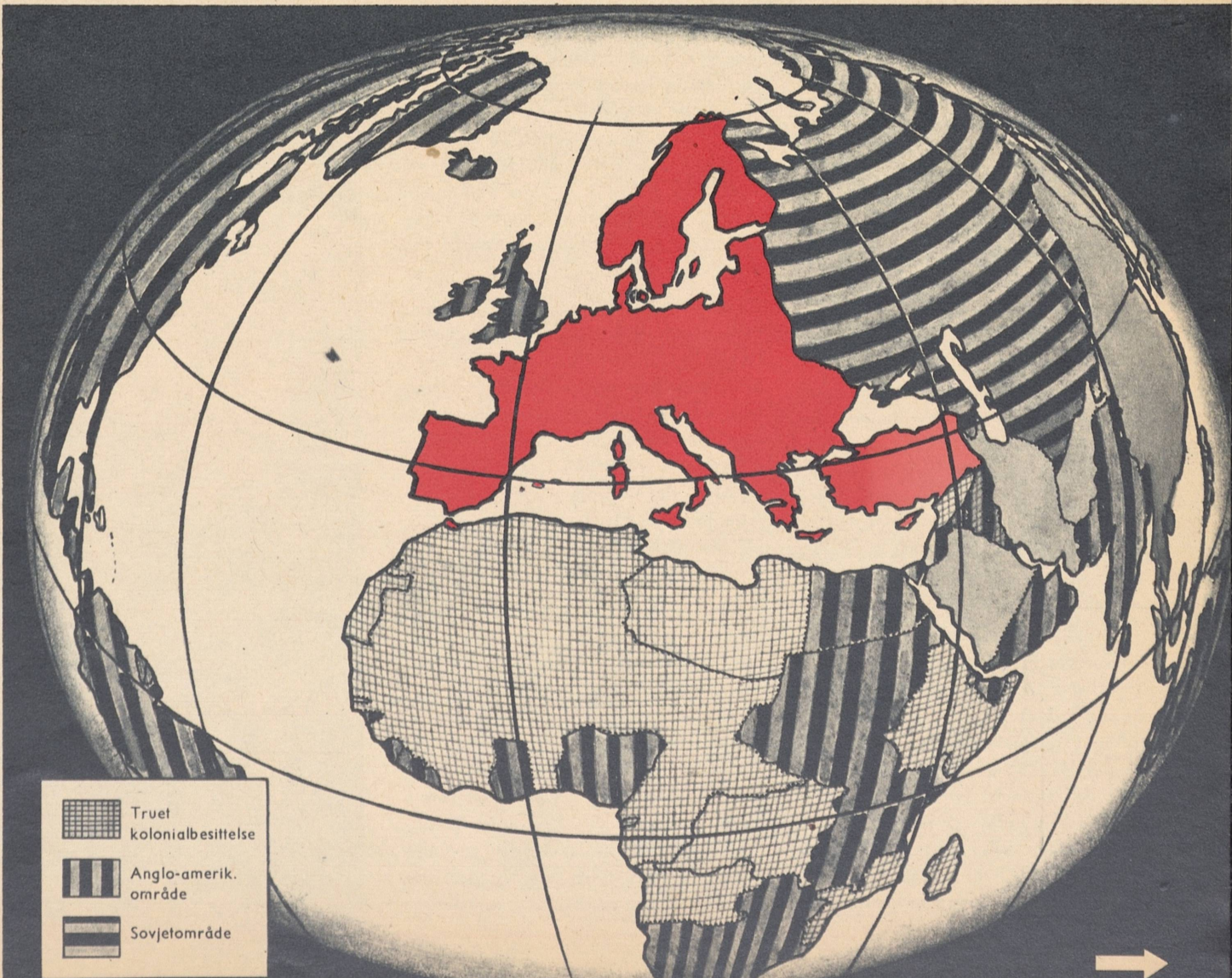
Revolusjonskrig

I denne fase av krigen var samtidig en ekte revolusjonskrigs elementer brutt fram av Europas midte. Det var de tyske lynfelttogs tid som var båret fram av den uhørte elan i et folk som var seg sin historiske misjon bevisst. Disse lynfelttog hadde en helt annen karakter enn de seinere felttog til amerikanerne og sovjetrusserne som bare var bygd opp på sammentrekningen av en uhyre materialoverlegenhet. Nettopp den djervhet som de ble planlagt og gjennomført med — en behøver bare å tenke på at Norge ble besatt av et land uten flåte like for øynene på den

5 minutter på tolv:

To kart til ettertanke. To ganger Europa i verdens midtpunkt. Kartet ovenfor viser Europa på det høyeste av sin maktutfoldelse, viser land og verdensdeler som Europa hadde åpnet, kolonisert, kultivert og trukket inn i sitt jordomfattende sivilisasjons- og handelssystem. Det er den forestilling om Europa som enno synes å bestå i europeernes tankegang. Fra denne forestilling avleder de retten til fortsatt å utkjemp sine gamle strider uten å tape i makt og anseelse utadtil. Virkeligheten er annerledes. Denne framgår av kartet nedenfor, og det er sågar flatterende. Det viser Europa som det så ut omtrent mellom den første og annen verdenskrig. Men eksisterer dette Europa i dag? Allerede no trekker verdensmakten USA opp linjene i sitt planlagte verdenstrafikkssystem, som samtidig er et verdenspolitisystem. Disse linjer strekker seg tvers over Kontinentet og over de europeiske kolonialrikers viktigste støttepunkter. På kartene i Moskva setter en allerede de røde flagg på alle de punkter i Europas hjerte og dets utenriksbesittelser, hvor sorjet-imperialismens forposter er i arbeid for å oppløse den gamle verdensordning. Europas tolvte time er kommet. Hva vil Europa gjøre?

daværende sterkeste flåte i verden —, var det karakteristiske ved denne revolusjonskrig.

Den vilde ha avsluttet krigen i Europa hvis det ikke enno en gang var blitt utløst noe helt nytt som mer og mer satte sitt stempel på den annen verdenskrig, og som no militært har trukket den sammen om det tyske suverenitetsområde. Hva er det no som er utløst i denne nye fase? Hva er det som er fulgt etter englendernes restaurasjonskrig og tyskernes revolusjonskrig? En vil kanskje stusse når vi sier: en kolonialkrig.

Stadium III:

Kolonialkrig!

I hvilken henseende? For så vidt det dreier seg om kolonier, om afrikanske besittelser for eksempel, så er den jo lengst avgjort. Nei, vi mener ikke det som en hittil har forstått under kolonier, vi mener at etter vinteren 1942/43 blir krigen bare ført for å avgjøre om Europa kan og vil fortsette å være en enhet av selvstendige nasjoner eller om det faktisk skal synke ned på det nivå å bli en koloni av de uten-europeiske makter som just no erklærer at de ved et diktatorisk makt-språk vil bestemme de nasjoners skjebne som er forviklet i denne krig. Det er i virkeligheten det problem som alle europeere er stilt overfor, selv om de mener å kjempe en nasjonal krig i gammel og god patriotisk betydning.

Da spanjeren Pizarro landet ved Perus kyster i året 1538 med 177 iberiske krigere, trodde inkaene som besatt et rike med mektig kultur og tradisjon, at en ny og sterkere guddomsrepresentanter var steget ned på deres jord. De så spanjernes pansrede hester og deres hunder, vesen som de aldri hadde sett før. De hørte muskedonnernes drønn og overga seg nesten viljeløst til den fremmede skjebne, for de var overbevist om at en sterkere gud var med disse hvite menn i jernskjorter. Slik oppsto den spanske koloni Peru. Og slik oppsto det britisk-indiske keiserrike og det nederlandsk-indiske kolonialrike ved randen av Sydhavet, på denne måte underla den hvite mann seg hele Afrika, på denne måte trengte han langt inn i Asia, ervervet og slukte alt i et rasende seiersløp og føyde — noe som hittil aldri var hendt — den snart til den ytterste krok oppdagede og oppmålte jord sammen etter sin vilje.

Europas historie i de siste fire århundrer var historien om den veldigste ekspansjon som noensinne er blitt iverksatt på denne jord, hva angår utstrekning og maktfylle. Spørsmålet om hvilken lykke denne utvikling har brakt de europeiske folk, vil vi foreløpig stille i bero. At Europa ved de veldige riker som ble opprettet og som strakk seg over alle de fire andre kontinenter, ble verdens midtpunkt,

var en avgjørende kjensgjerning overfor hvilken alt annet i disse fire århundrer hadde mindre betydning. De fantes det i sluttstadiet nasjoner som den belgiske med 30 000 km² og 8 000 000 innbyggere der handlet til seg et kolonialområde på 2 400 000 km². Da gas det hele kontinenter hvor urinnvånerne i den grad forsvant at de sluttelig bare var å se som sirkusnummer eller i særlige reservater, som tilfelle var i Nord-Amerika, hvor tyskere, franskmenn, skandinaver, englendir og irlendere faktisk skapte en ny verden.

Kontra-koloniseringen

Fire århundrer er et kort tidsrom. Det er bare omkring et halvt dusin bestefar, far og sønn som i rekkefølge har gitt hverandre hånden. Men dette tidsrom strekker akkurat til for å gi den siste i denne kjede inntrykket av at slik som verden tok seg ut på fedrenes og forfedrenes tid, slik hadde den alltid vært og vilde den alltid vedbli å være. En har kalt denne tidsalder den imperialistiske eller kolonial-tidsalderen. Det er de betegnelser den fikk fra europeisk standpunkt. Men intet av det som menneskehånd og menneskeånd har skapt har evig gyldighet. Allerede i det øyeblikk da de europeiske nasjoners maktutvidelse var på det høyeste ble den spire lagt som til slutt måtte utvikle en motbevegelse.

I grunnen begynte den allerede temmelig tidlig, nemlig da den hvite manns viktigste oversjøiske statsdannelse besluttet å ta sin skjebne i sin egen hånd. I det øyeblikk De forente stater opptrer som en selvstendig enhet, er begynnelsen til motbevegelsen allerede gjort. Men på det tidspunkt er det riktignok ingen som ser eller aner dette. I og med den første verdenskrig forskyver tyngdepunktene seg slik at kontra-koloniseringens epoke begynner.

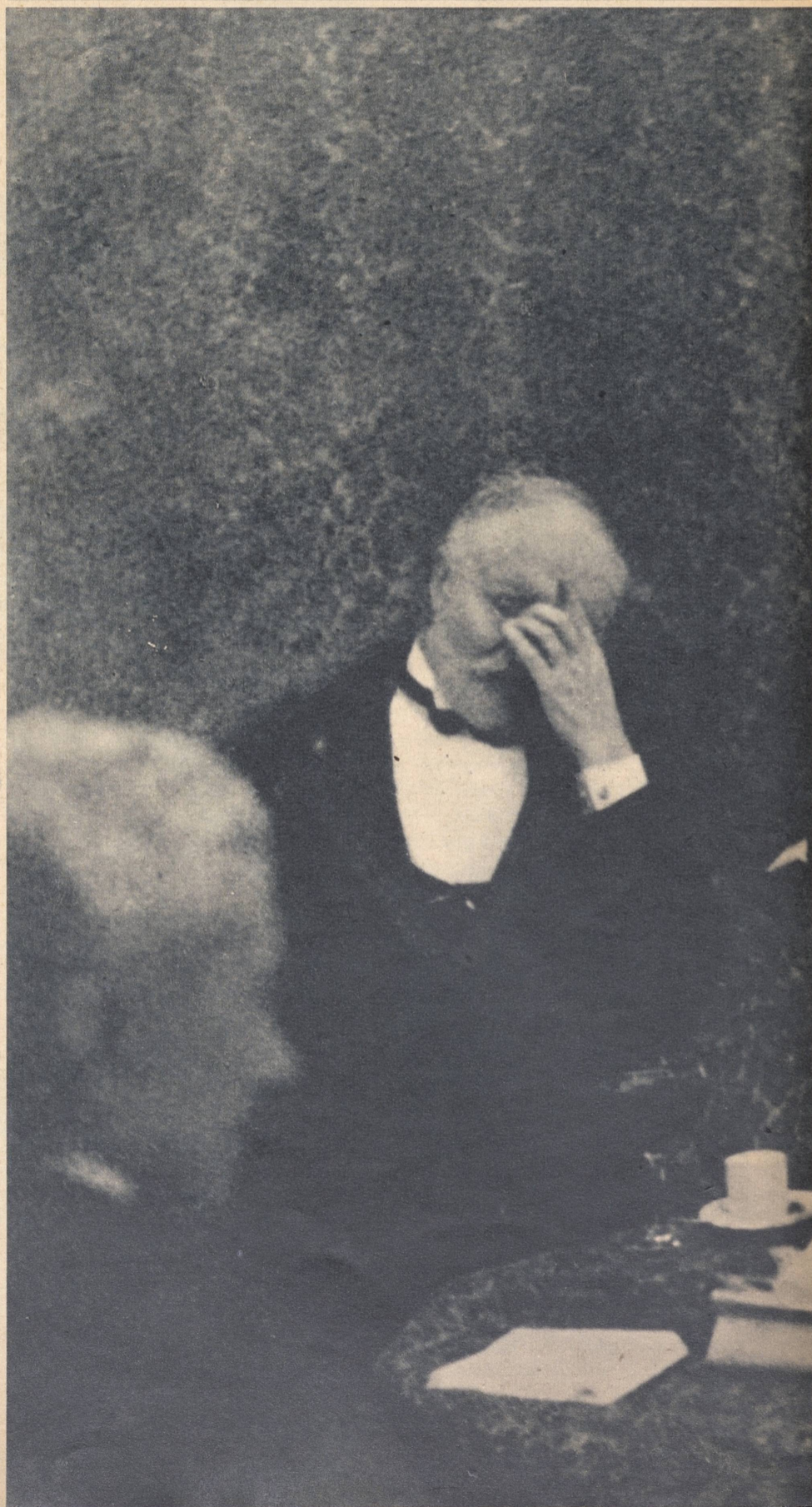
Den er på den ene side utvilsomt båret fram av den nordamerikanske faktor. Av dette store rike som inntil århundreskiftet var fullstendig konsentrert om seg selv og utfoldelsen i sitt eget rom, for så plutselig å bli ekspansiv, først over Stillehavet og seinere, i våre dagers historie, også over Atlanterhavet. Hva dette har å bety for Europa i åndelig henseende, skal vi seinere komme tilbake til.

Den annen faktor i kontra-koloniseringen er den russiske. Utfyllingen av rommet på det amerikanske kontinent står i midtpunktet av verdensbegivenhetene gjennom hele det 19. århundre. Ubemerket fullbyrdes samtidig erobringen og koloniseringen av Sibir. Derved oppstår av det Russland som i nærmere forstand ikke hører til Europa, men som er forbundet med det ved sin overklasse, den eurasiatiske skapelse hvis tyngdepunkt no vandrer

164 konferanser i løpet av 14 år

Europa i tiden etter den første verdenskrig var konferansenes Europa. Tolv stor konferanser, de fleste av verdensrang, falt i gjennomsnitt på hvert av årene mellom 1920 og 1934. Alle disse konferanser var blitt innledet av ulykkeskonferansen i Versailles. På denne ble det ikke sluttet noen fred og ikke satt opp noe europeisk statutt. I Versailles hadde en som guder delt opp nasjonene i gode og slette og fordømt Europas midte til helvete. Og så hadde en måttet forsøke ved hjelp av evige konferanser å sanere denne Europas midte, fordi hele Europa led på grunn av Europas syke hjerte. Var imidlertid Versailles-diktatet forkynt i den europeiske lokalpolitikks sneversynte tegn, så led disse konferanser ikke mindre under de utryddelige fordommer som de europeiske nasjoner næret overfor hverandre. Europa forble splittet i seg selv. Mens det engelske imperium, USA og Sovjetunionen på bekostning av europeiske interesser satte seg mer og mer fast ute i verden, gikk Europa trett av konferansene

På en av de 164 konferanser. Et ministermøte under den 2. Haager-konferanse i året 1930 kl. 11 om aftenen og ...kl. 1 om natten

stadig mer mot øst, mens dens ekspansive krefter begynner å konsentrere seg om å erobre vesten, altså Europa.

I den nyeste historie er året 1917 det første avgjørende år. Her trer den nettopp dannede Sovjetunion til å begynne med ut av Europa, konsentrerer seg om sitt veldige, uoverskuelige rom og kultiverer i de følgende decennier de brakkliggende krefter i Sibir i den bolsjevikiske doktrins tegn. Samtidig trer i 1917 De forente stater for første gang fram på de europeiske slagmarker for ved krigens slutt å gjøre krav på å ha det avgjørende ord med hensyn til freden. Dette mislyktes riktignok, men det er en gang oppstilte krav vil stadig på ny dukke opp.

Det annet avgjørende år er 1941. Den engelske restaurasjonskrig var overvunnet av den tyske revolusjonskrig. I dette øyeblikk begynte uav-

viselig oppgjøret med den i mellomtiden utviklede, konsentrerte bolsjevikisk-eurasiatiske makt som over de baltiske stater, Øst-Polen og Romania hadde skjøvet seg fram til de europeiske sentralområder. Overvinningen av denne makt med lynfelttogenes metode vilde nesten ha vært mulig, hvis ikke nettopp det sibirske rom i mellomtiden var blitt så utviklet av sovjetrusserne at det kunde levere materialreserver ved hvilke også de alvorligste nederlag stadig på ny kunde bli utliknet. I det samme år 1941 begynner De forente stater med den atlantiske ekspansjon som over Grønland og Island straks fører til vestranden av Afrika, hvor de med makt trekker de franske og belgiske kolonier samt de vestafrikanske britiske besittelser inn i kampen, som no retter seg umiddelbart mot Europa.

Hvor står Europa?

Overfor denne utvikling forandres fullstendig den rolle som det Europa formår å spille, der få decennier tidligere var verdens midtpunkt. Den tyske revolusjonskrig hadde hele Europas samling for øye. De uteneuropeiske makter der som bærere av kontrakoloniseringen rykker fram mot de europeiske grenser, kan imidlertid forhindre en snarlig stabilisering av denne overraskende hurtig skapte europeiske enhet, da de er i forbund med det halveuropeiske England som overalt, det være seg i Polen, på Balkan eller i Frankrike ga parolen om den gamle nasjonalisme; den parole under hvilken krigene i Europa tidligere ble utkjempet, og som nasjonene no begynte å lytte til uten å forstå hva som virkelig ble fullbyrdet. Erobringen av Peru var

som erobringen av Nord-Amerika foregått på den måte at kolonisatorene etter hvert gikk i forbund med noen stammer mot andre, for derved seinere å ha lett spill både overfor de underkastede stammer som overfor de angivelige forbundsfeller. Det var stilen i de europeiske kolonisasjonskriger. Og akkurat dette er stilen i den kolonisasjonskrig som de uteneuropeiske makter no fører for å underkaste seg Europa.

Og derfor sier vi: i det øyeblikk krigen går løs mot Tyskland, dreier det seg mer enn noensinne om Europa som et hele. Derfor sier vi: den kamp som tyskerne fører med så veldige offer, dreier seg om det sluttelig kan oppnås en virkelig fred for Europa og ikke bare en forberedelse for neste fortsettelse av disse verdenskriger.

Sneversynthet i den europeiske politikk

Et kapittel, hvor vi europeere vil betrakte kjensgjerningene som de virkelig er

Kolonialkrig i Europa? Betyr det ikke at de europeiske folk ser seg stilt overfor en uunngålig prosess, som det bare gis ett svar på, og som Oswald Spengler ved slutten av den første verdenskrig ga med tesen om oksidentens undergang? Betyr det altså at vår kultur likeledes er i ferd med å gå

under, som kulturene til inkaene og aztekene på de spanske konkvistadors tid? Når en betrakter forløpet av denne krigen i dens forskjellige stadier, synes meget å tale for at det forholder seg slik.

„Signal“ bringer på omslaget i dette nummer et verdensur, som viser fem

SIKKERHET!

Den europeiske politikks siste visdom mellom de to verdenskrigene var sikkerhetsbegrepet. De europeiske stater satte kraft og penger inn i kapprustningen mot hverandre og mot et Tyskland, som inn til 1936 var fullstendig avvæpnet. Navnet på byggeren av Maginotlinjen, hvis bilde „Signal“ viser her, ble til symbol på denne sterile idé, som hindret Europa i å befeste sin stilling i verden

minutter på tolv. Hva vilde det bety, hvis viseren ubønhørlig rykket fram og klokken til slutt slo tolv?

Det tyske programmet i denne krigen kan føres tilbake til følgende enkle erkjennelse: ved de to uteneuropeiske stormakters oppstigning, den eurasiatiske Sovjetunion og De forente stater, er Europas rolle i verden blitt fullstendig forandret. En fortsettelse av de indreeuropeiske kriger betyr en selvtilintetgjørelse av vårt kontinents nasjoner, hvorved det for de to uteneuropeiske makter forberedes muligheten for med godt resultat å føre en kolonikrig på europeisk jord. Herunder går ikke bare alle de europeiske folks besittelser i den øvrige verden for eller seinere, direkte eller indirekte tapt. Heller ikke de europeiske folk selv vil lenger kunne leve videre som suverene enheter. Derfor må Europas folk enig gå til kamp mot denne dobbelt dødelige fare utenfra. Det betyr at en må gi avkall på den overleverte europeiske statsforfatning, som så allikevel var forkastet.

Dette store program har bare kunnet gjennomføres delvis, skjønt tiden var helt igjennom moden. Europas folk var enno ikke modne. Overalt trådte visse mindretall fram på denne nye plattformen. Men overalt ble vesentlige og viktige deler av nasjonene stående på den gamle plattformen. Dertil kom det at Tyskland var tvunget til ved tvangsforholdsregler å påskynde meget som bare frivillig kunde bli helt virksomt, og herved kom så det i bakgrunnen, som det egentlig dreide seg om. Vi vil ikke her pynte på eller unnskyldte noe. „Signal“ har ofte betont at krigen har sin egen lov, som atter og atter må oppfylles ubønhørlig.

Den falske patriotisme

Resultatet var iallfall at de uteneuropeiske makter mange steder kunde gjøre bruk av de europeiske folks overleverte nasjonalisme. Vi har alt henvist til den rollen, som England spilte her. Bandekampene på Balkan og maquisard'ene i Frankrike opptrådte på skueplassen under dette tegnet. Det befant seg naturligvis også meget skrap blant dem, som det jo alltid gjør når det oppstår kaotiske forhold. Men det vilde være for lett å avgjøre saken bare med dette. Naturligvis gas det i disse bandene også tusener av menn og kvinner som var overbevist om at de handlet til beste for sitt land. Alle sammen talte om befrielsen. Vi har uavlatelig svart at det her dreier seg om en fundamental feiltagelse, da den angivelige befrielse aldri kunde være til beste for dem selv, men alltid bare til Sovjetunionens og nordamerikanernes fordel, som benyttet seg av disse

bandene til helt andre formål, for — som i Ost-Polen — å tilintetgjøre dem straks de hadde gjort sin skyldighet.

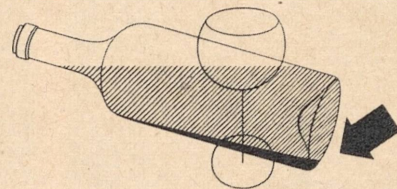
... eller sovjetstat?

Spørsmålet blir no: Skal Europas folk virkelig ikke komme utover den sneversynte horisonten, som en kunde betegne bandekrigen ut fra misforstått nasjonalisme med? Skal franskmennene og tyskerne igjen grave opp sitt arvefiendskap? Skal de sorslaviske folk, som myrdet hverandre, synke ned i kaos? Skal det fra en grenselandsby til den andre opprettes en uovervinnelige barrierer, som det var tilfelle på mange steder i Europa i de siste årene før krigen. Dette er den ene muligheten.

Den andre er enno verre. Den betyr dannelsen av en rekke sovjetstater, som litt etter litt skyver seg fram mot vest — slik vi opplevde det med begynnelsen til sovjetrepublikken Polen og sovjetrepublikken Moldau på rumensk jord, og som det alt ble vist oss i 1940 med opprettelsen av sovjetrepublikkene Latvia, Estland og Litauen. I dette tilfelle vilde så sikkert englenderne og amerikanerne forsøke å organisere også sine egne kolonistater på europeisk jord. Det er f.eks. den kursen som general Eisenhower etter Roosevelts ordre har slått inn på i Frankrike. En kurs som no har befridd franskmennene fra tyskerne — for amerikanerne, som der i denne metkoloniseringen på samme måte som i Sør-Italia hensynsløst sløser bort alle de europeiske verdier, som de ikke har noe som helst kjennskap til.

Mellom disse mulighetene og en europeisk regenerasjon står det no ikke lenger annet enn Tysklands kamp om heimlandets jord. Men Tyskland kan ikke kjempe bare for seg selv, for Tyskland kan heller ikke leve alene, bare sammen med de andre europeiske folk. Derfor kjemper Tyskland for Europa. Det må gjøre det.

Det framkommer altså en helt grotesk slutning: de europeere, som med begeistring hilser de tyske arméers tilbaketog, klapper samtidig takten for en marsjkolonne, som alt er dratt ut for å begrave dem selv. Det som de anser for en gledesfest, vil og må snart vise seg å være nettopp det motsatte; for et kolonifolks lodd er aldri lett. Selv de folkene — som sveitserne og svenskene, — som ikke har kjempet, vil måtte dele denne skjebnen. Dermed har vi fått forklart sentralpunktet: faller Tyskland ut eller blir Tyskland delt opp i forskjellige deler, har ikke noe annet europeisk folk lenger sjansen til å unndra seg kolonifolkets skjebne, likegyldig om denne no som en uunnvælig skjebne bryter inn fra vest eller øst.

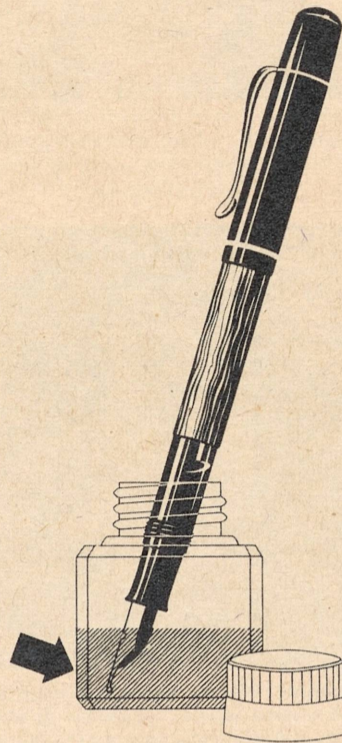

Rødvin kan ha bunnfall, men ikke fyllepennblekk!

Mørkt bunnfall i rødvinen beviser at det er gode dråper, som bringer glede. Men fyllepennblekk som blir grumset, bringer bare ergrelse.

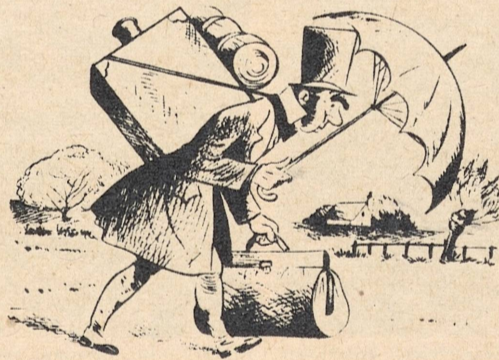
Den som ikke vil ødelegge den fine fyllepennmekanismen, bør derfor skrive med Pelikan-fyllepennblekk. Hvis det blir holdt godt tilskrudd og ikke blandet med annet blekk, danner det ikke grums. Pelikan-fyllepennblekk er så lettflytende og fargeklart at det gjør det til en fornøyelse å skrive, det stopper ikke til blekk-kanalen, etterlater ikke noe belegg i blekk-rommet og heller ikke på pennen.

Denne ideelle væske kan De kjøpe i dag også, fordi den tyske krigsindustrien ikke bare produserer våpen og ammunisjon for Europas frihetskamp. Store fabrikkprogrammer omfatter tusener av bruksartikler, som stadig leveres til venner i utlandet.

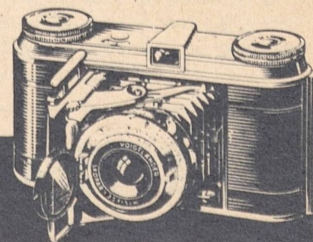
Pelikan

fyllepennblekk fargeklart og anvendelig til siste dråpe

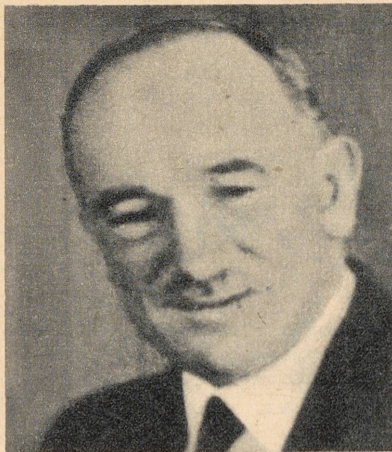
Fotografen er undervegs

Ja, slik måtte fortidens fotograf slepe rundt med sin tunge byrde! En tysker, Peter W. F. Voigtländer, bygde de første lette metallkamas. Det moderne, hendige VOIGTLÄNDER-KAMERA og den lille BESAPAN-FILM-rullen — lettere kan en ikke fotografere!

Voigtländer

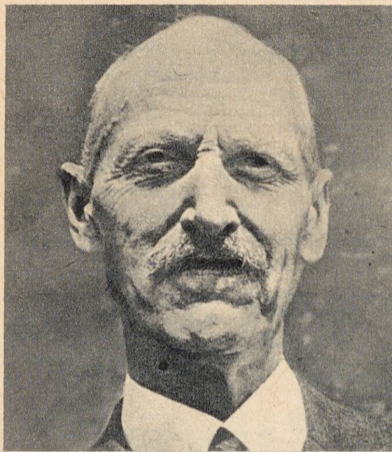
5 MINUTTER PÅ TOLV

Dr. Eduard Benesj fra Prag er ivrig opptatt med å gjenoprette den kunstige tsjekkiske staten, en av Europas evige urokilder

Kong Georg II av Hellas fikk i 1941 englelenderne inn i landet. Han måtte flykte, er nå blitt avskrevet av England og er ikke ønsket av Moskva

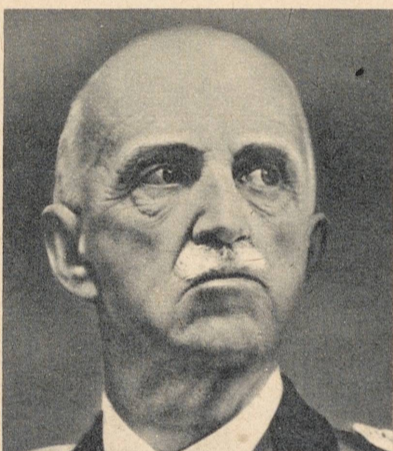
Kong Haakon VI lot i mai 1940 folket i stikken og flyktet til England, hvis tropper ble drevet ut av landet av tyskerne

Dronning Wilhelmina av Nederland, som i 1940 først emigrerte til London og derfra til Washington, finansierer RAF og handler med Nederlands kolonibesittelser

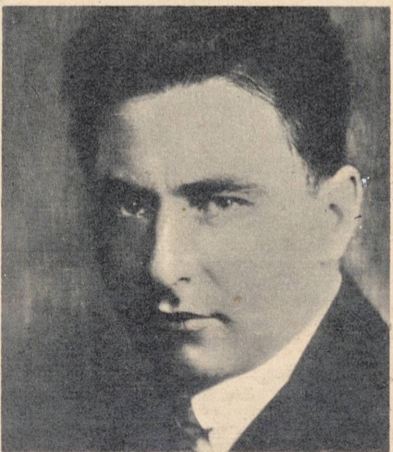
Kong Peter II av Jugoslavia, konge for 14 dager, forlatt av England og De forente stater, måtte så også kapitulere overfor Stalin

Kong Viktor Emanuel III åpnet ved sitt forræderi overfor Tyskland og Mussolini regnen for bolsjevismen og førte sitt folk i fordervelse

Kong Michael I av Romania har helt siden 1942 konspirert med Moskva. Han kan på folkets lidelser se hva en pakt med bolsjevismen fører til

Konstantin Muravieff trodde å kunne føre Bulgaria ut av krigen ved hjelp av forhandlinger med de allierte. Også hans land kom ut i ulykken

I slutten av den første verdenskrigen var det ikke så, fordi det dengang var et vakuum i øst og den indre utvikling i USA ikke var så langt framskredet at den nordamerikanske ekspansjonsprogram, som først er oppstått i disse årene, alt hadde kunnet fullføres.

Det europeiske indianerreservat

En kan avveie de europeiske folks stilling i alle retninger. Mot den tvingende logikk i disse slutningene kan en vel neppe komme med noen alvorlig innvending. Det eneste som enno vilde komme i betraktning, vilde for de vest-europeiske folk være at en tilværelse under nordamerikansk herredømme ved Atlanterhavet forekom dem gledeligere enn et enig Europa under tysk ledelse. Slik kan bare den snakke, som ikke vet hva amerikanismen egentlig er. Ganske visst er den nordamerikanske framgang ikke så fryktinngydende som sovjet-russernes. Men de land som skulde komme inn under nordamerikansk overherredømme måtte fullstendig være innstilt på at de ble et utbyttingsobjekt for Wallstreet og at resultatet av deres arbeid bare meget sparsomt vilde komme dem selv til gode. Kolonihistorien kjenner mange former. Den sovjet-russiske kolonisering av Europa vilde naturligvis vesentlig atskille seg fra den nordamerikanske motkolonisasjon. Men ikke prinsipielt, hvis en overhodet tror på at det gis en særlig bestemmelse for de europeiske folk i denne verden.

I „Schweizer Monatshefte“s juninummer finner vi alt dette formulert nøyaktig. Det heter der:

„Europas ening synes oss å være den eneste muligheten. Europas kriger er borgerkriger. Europa er i enhver henseende modent til å bli enig og har ingen annen mulighet, hvis det ikke vil komme inn under romfremmede og mindre kultiverede makters herredømme... Naturligvis vilde det derfor være uunnngåelig med betydelige nedskrivninger av de europeiske staters suverenitet, ellers vilde det igjen bare gis et elegant malt skjerm Brett for noen stormens imperialistiske interesser... Men ett er sikkert: viktigere enn paragrafer for en juridisk forordning er tilblivelsen av en ekte europeisk samhørighetsfølelse. Det er uendelig meget kostbart og umistelig, det som et samlet Europa utgjør, og som overfor de andre verdensdeler gjør det til en vesenshet — at det skulde være mulig å forstå og å leve forskjellen som ordning, som dialektiske posisjoner innen denne vesenshet. Europeerne måtte da stadig igjen og stadig dypere ned i sin felles ånds og sitt kreftespills vidunderlige organisme for å la den bli til bevisst virkelighet.“

Denne stemmen fra Sveits bifaller vi fullt ut, skjønt den ikke unnlater å gi Tyskland skylden for at forsøket på Europas ening i disse årene er mislykt. Vi vil ikke polemisere mot denne innvending, men nøye oss med den henvisningen at et krigførende land enten det vil eller ei er tvunget til mangt og meget som i den teoretiske overveining ved skrivebordet forekommer å være unødvendig. En millionarmes praktiske behov og den rustning som hører til, måtte i disse årene beherske Tysklands Europapolitikk.

Som europeere vil vi hverken synke ned i kaos eller gå tilbake til en tilstand, som ikke lenger er i overensstemmelse med verdensdelens virkelige utvikling. Vi vil gå framover slik som utvikling av vår egen ånd forlenget har gjort det mulig for oss. Som kolonifolk, som blir behersket av en uten-europeisk makt, er dette ikke mulig for noe europeisk land. Det kan aldri bety et framskritt, men bare en nedsyning i rollen som „kulturjødse“, der befrukter andre verdener, enten det no er den sovjetrussiske eller den nordamerikanske.

Det gis en europeisk ånd!

Ingen av disse utviklinger er først oppstått i går og i dag. De har vært der lenge alt. Hatet franskmennene og tyskerne hverandre da krigen begynte i 1939? Engang sa en verdenskjent tysk general, som var fullstendig usentimental, til meg under det første Frankrikefelttoget, at i denne krigen med franskmennene følte han seg som når en er tvunget til å slå ut en tann på sin elskede. Liknende følelser har de tyske soldater funnet hos franskmennene. Og da de rømte Frankrike, visste de stadig at de fire års felles liv ikke har vært forgyvet, trass i de rivninger som var uunnngåelige.

Franskmennene hadde selv følelsen av at begrepet sikkerhet, som var den eneste formel Frankrike etter 1919 uavbrutt kunde uttale, i virkeligheten ikke betydde noe annet enn at englelenderne vilde gjøre Frankrike til sin politikonstabel i Europa. Dette og ikke noe annet var herr Maginotts og hans tallrike likesinnede kollegers funksjon. de Gaulle, som no vil ta fatt på samme punktet igjen, er derfor i det øyeblikket da han bæres av en suksessbølge — de uten-europeiske makters suksess — alt fullstendig ferdig. Der fins det ikke noe som viser inn i framtiden.

Alle disse kreftene gjør helt enkelt den samme regnefeil som England, hvis overklasse ved løsslippelsen av denne krigen ikke tok med i betraktning at forbindelsen med de uteneuropeiske stormakter må gjøre denne krigen til

VANDRINGSMENN UT I DET STORE INTET.

Konger, statsmenn, partigjengere eller opportuniste

en forretning for England, hvor det til slutt neppe kan vinne noe, men tape svært meget. Dette viser seg alt no helt tydelig. Begivenhetene sommeren 1944 har kanskje igjen tilslørt Englands sanne stilling litt. Men forbedret seg har den vel neppe vesentlig, da tiden for likevektpolitikken i 1944 og 1945 vil være like så forbi som det var tilfelle i 1939. De politiske likevekter er blitt labile over hele verden. De vil trenge mange år før de har fått spilt seg inn igjen, og så kommer de til å være vesentlig annerledes fordelt enn f. eks. før 1914. Iallfall er det sikkert at vekten: her Europa, der England alt ikke lenger eksisterer. Den europeiske ånd som hittil hovedsakelig bare kunde manifestere seg kulturelt under lasten av denne vesensfremmede og fiendtlige spenning, føler i dag alt avlastningen. Hvem vil nekte for at den prinsipielt er i stand til no endelig i nær framtid også å kunne ytre seg i politisk retning.

Er det likegyldig hvem en arbeider for?

Det gis kanskje enno et annet argument, som kan settes opp mot oss. Det kunde kanskje komme en eller annen og si: godt, denne forvandling av Europas rolle i verden kan ikke bestrides. De europeiske folk vil vel også måtte ta denne koloniale situasjon på seg. Men hva betyr ikke dette for det brede lag? Er det ikke likegyldig for dreieren, hvem han arbeider for? Et visst eksistensminimum vil han vel alltid ha. Og heller ikke den verste kommissær i Moskva eller den mest raffinerte utbyttingsplan fra Wallstreet vil vel være så dum at de ikke gir denne arbeideren i Toulouse eller i Malmø eller Beograd så meget å spise at han kan eksistere med sin familie.

Dette er et argument, som en no av og til hører i mange europeiske land. Vi behøver vel ikke oppholde oss med å gjendrive dette. Såsnart en ser det for seg svart på hvitt, vil en innse hvor vanvittig det er. Det dreier seg jo ikke om at det brede lag av de europeiske folk bare såvidt kan eksistere, men tvertimot at de uhyre muligheter som hviler i vårt kontinent, blir utviklet slik at vi med stort forsprang for Amerika og sovjetrusserne kan opprette den moderne sosialstat overalt i Europa. Det dreier seg ikke om eksistensminimum, men om eksistensmaksimum. Men det blir ikke inrømmet noe folk, som ikke befinner seg i koloniavhengighet av de uteneuropeiske makter. Den som tror dette, behøver bare beskjefte seg med skjebnen til den forkomne millionarmé av arbeidsløse, som inntil 1940 befolket Nord-Amerikas landeveger som vagabunder. Roosevelts motstander

Dewey har no henvist til at den nordamerikanske president bare ved sin krigspolitikk greide å få de 12 millioner arbeidsløse til å forsvinne for en tid, som De forente stater slepte med seg fram til krigen som et skjendig skjenne-tegn på deres uskikkethet til å mestre sine indre problemer.

Kan noen være så naiv å tro at det nordamerikanske overherredømme i Europa vil komme til å ta seg av de europeiske arbeidere og så interessere seg for den tvangsmessig nyoppståtte hær av arbeidsløse i USA? Eller kan noen være så naiv å tro at de 25 millioner mennesker i tvangsarbeidsleirene, som eksisterte ved utbruddet av den europeisk-sovjetrussiske krigen i 1941, ikke vil bli øket med flere millioner i de områder som sovjetrusserne no besetter på ny? Nei, det er virkelig ikke likegyldig hvem en arbeider for. Og så meget mindre, som vi — hvilken vending krigen enn har tatt — kan være overbevist om at mulighetene som de europeiske folk bærer i seg, virkelig er betydelig. Så betydelige at vi med full selvbevissthet hverken behøver å anse den nordamerikanske eller den sovjetrussiske løsning som gjeldende for oss. Vi må heller utvikle vår europeiske løsning videre for å holde det forspranget som vi i mangt og meget alt er i besittelse av.

Politiske klovner

Vi taler om alle disse tingene med så meget større overbevisning no, da uret synes å være rykket så skjebnesvangert fram. For der hvor det var i overensstemmelse med vår tid, hvor den moderne tenkning virkelig holder til huse, vil den til syvende og sist allikevel sette seg igjennom — trass i alle offer og kvaler.

Denne moderne tenkning vil ganske visst ikke bli bestemt av den type som no opptrer i Frankrike, og som en kunde kalle den surrealistiske ultra-maquillard. Vi mener hermed de intellektuelle, som egentlig bare tjener en ukonstruktiv anarkisme, og som er prinsipielt mot alt og likeså prinsipielt ikke er for noe. Men likeså lite har den politiske komedie til de urgamle menn, som oppførte sin maskerade i Italia, noe med moderne tenkning å gjøre. Skuffet over liberalismen har de liberales erkeprest, Benedetto Croce, igjen vendt seg fra den politikk, som han har forberedt en halv menneskealder. Den gamle mannen var ærlig nok til å innrømme den villfarelse, — ikke bare skuffelsen over de nordamerikanske herrer — men den virkelige feiltagelse og selvbedrag. Der til må en være filosof og være i besittelse av ekte åndssubstans. Hva er altså røttene til den moderne tenkning, når vi snakker om Europa?

General Charles de Gaulle, sjef for Alger-komiteen av Moskvas nåde, er medskyldig i de ødeleggelsene i Frankrike som den allierte invasjon har framkalt

General Henry Giraud, de Gaulles motspiller, samarbeidet med Washington. Men dette brakte hverken noen fordeler for ham selv eller for Frankrike, han ble skjøvet helt rekk

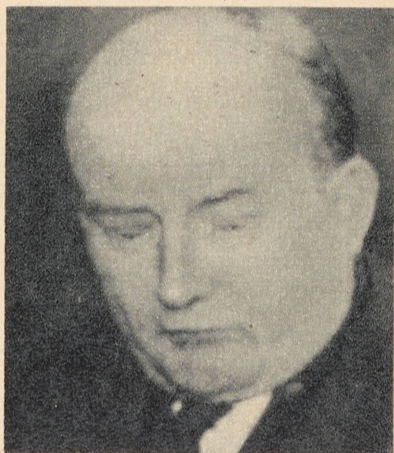
André Marty, sjef for den internasjonale brigade i Spania, Stalins tillitsmann, benyttet Frankrikes nød til å virkeliggjøre bolsjevikiske mål

Josip Broz, kjent som menneskesmugler, falskner og innbruddstyr, opprettet som „marsjal Tito“ et bolsjevikisk bande-regime på Balkan

General Vladislav Sikorski, Eksil-Polens ministerpresident, råget å opponere mot Moskva. Etterpå omkom han ved et gåtefullt flyuhell

Stanislaus Mikolajczyk, Sikorskis etterfølger, greide ikke på noen måte å avvende Polens skjebne — noe som også tilfellet Varsjawa beviser

Julius Maniu, som siden 1923 har vært ministerpresident flere ganger, hadde i september 1944 stor del i Romanias utlevering til bolsjevismen

Bratianu, barnebarn til skapergen av den rumenske uavhengighet og sønn til Stor-Romanias skaper, graver no graven for det selvsamme Romania

Bildene på disse sidene viser politikere, som har misforstått meningen med krigen og alle har ett felles: de er — hver på sin måte — gått inn i maquis-bevegelsen mot Europas interesser, som ikke kan skilles fra deres lands interesser

Moderne tankegang

Fins det — i siste øyeblikk — enno en veg til et selvstendig Europa? Hvor kommer den fra, og hvor fører den hen?

Kaoset vokser. Overalt hvor de tyske arméer har trukket seg tilbake fra de land de hittil har holdt besatt i Europa, oppstår det uorden og elendighet. Der triumferer anarkiets ånd. Den forestillingen som Tyskland har utviklet om nødvendigheten av et enig Europa, var en posisjon. Alle mottoforestillinger er bare „anti“ — så langt en kan se Bare mot og ikke for noe overhodet. En annen europeisk posisjon kommer ikke til syne. Det kan heller ikke forekomme, da alle anti-forestillinger går ut fra at området i Europas midte først må være et kadaver, før en kan bygge opp igjen. Av den sterile negasjon kan en imidlertid ikke skape noe som vil kunne bestå. Hvis de uteneuropeiske makter virkelig greide å forvandle Europas midte til et kadaver, vilde stanken, som no alt kommer overalt fra randområdene, bli uutholdelig.

Tidsskriftet „Weltwoche“, som utkommer i Zürich og som er skarpt rettet mot Tyskland, siterte alt i august antifascisten Carlo Roselli, som har skrevet: „Den antityske koalisjon har de overlegne maktmidler og er allikevel svak, fordi den ikke har noen tro eller noe prinsipp som samler den. Hvem tror egentlig på status quo?

De jagede

Slik er i virkeligheten situasjonen for alle dem der bare som antifascister og antinazis har ført en underjordisk kamp for et mål, som forsvinner i det øyeblikket da det skal konsentrere seg. En tysk forfatter har treffende kalt maquisard'ene, bandehøvdingene, alle disse fremmere av kaos og hat, småkrig og provinsiell politisk sneversynthet vandringsmenn ut i det store intet. Og dette antisinnelag har virkelig også bare hatt

til følge at de alle måtte gjøre seg uvenner med antieuropeerne. Enten driver de avsted i en vill men eldgammel nasjonalisme, eller hyller en utopisk internasjonalisme, som ikke konkret gjelder et rom eller de nasjonale enheter som er forhånden i Europa. Derfor er de også bare jagede, bak hvilke den uhyre mekaniske tankebølge står, som samtidig truer med å velte over Europa fra Sovjetunionen og fra De forente stater.

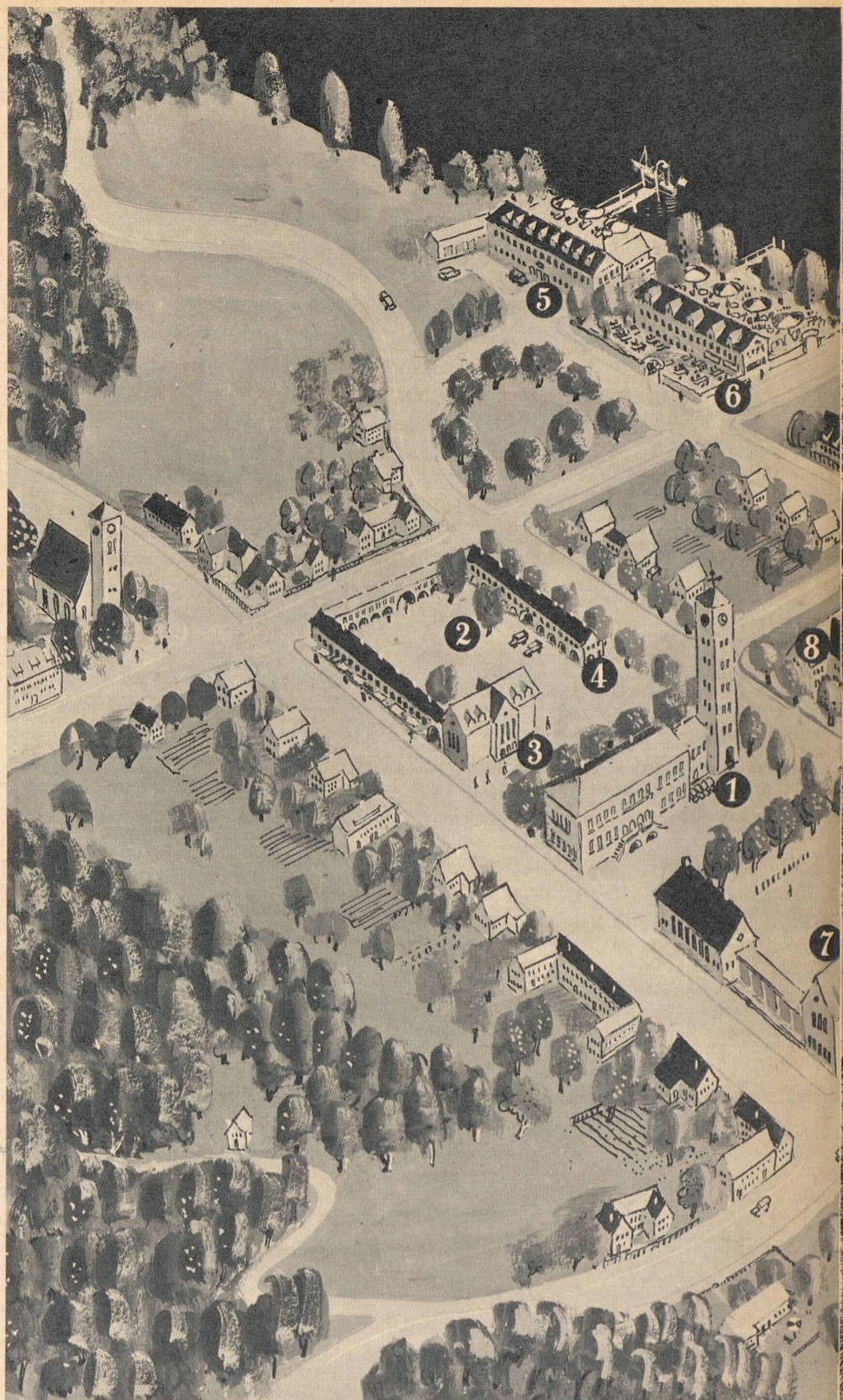
Den mekaniske ånds triumf

Vil den mekaniske ånd, som no suser over jorden med så forferdelig makt, seire? Står altså ved slutten av denne krigen utslokkingen av det virkelige liv? Triumferer hatet, som har forbundet seg med den mekaniske tankegang? Vil kjærligheten komme til å dø?

For et lite tidsmessig spørsmål!

Vi vil få til svar at i krig gis det bare svart og hvitt. Det skal gjelde såvel for tyskerne som for de herrer i Washington og Moskva, som i grotesk innbilskehet våger å tale om „gode“ og „onde“ folk, som om det gode og onde ikke fordeles på alle folk etter andre prinsipper. Hykleriet, som logrer for en falsk dommertribune, kan derfor ikke avtvinge de seende, vitende og framfor alt de troende mennesker som fins overalt i Europa, mer enn et foraktelig smil. Vi er forlenget kommet gjennom frase-nes tomrom og vet det aldri kan oppstå noe stort av hatets og negasjonens ufruktbare jordbunn. Derfor er Europa i dag så uendelig truet.

De antieuropeiske makter i øst og vest rådde i denne krigen til slutt bare over en så veldig samling materielle maktmidler at de formådde å tiltre frammarjen overalt. Men noe de ikke rådde over, er en tilsvarende samling

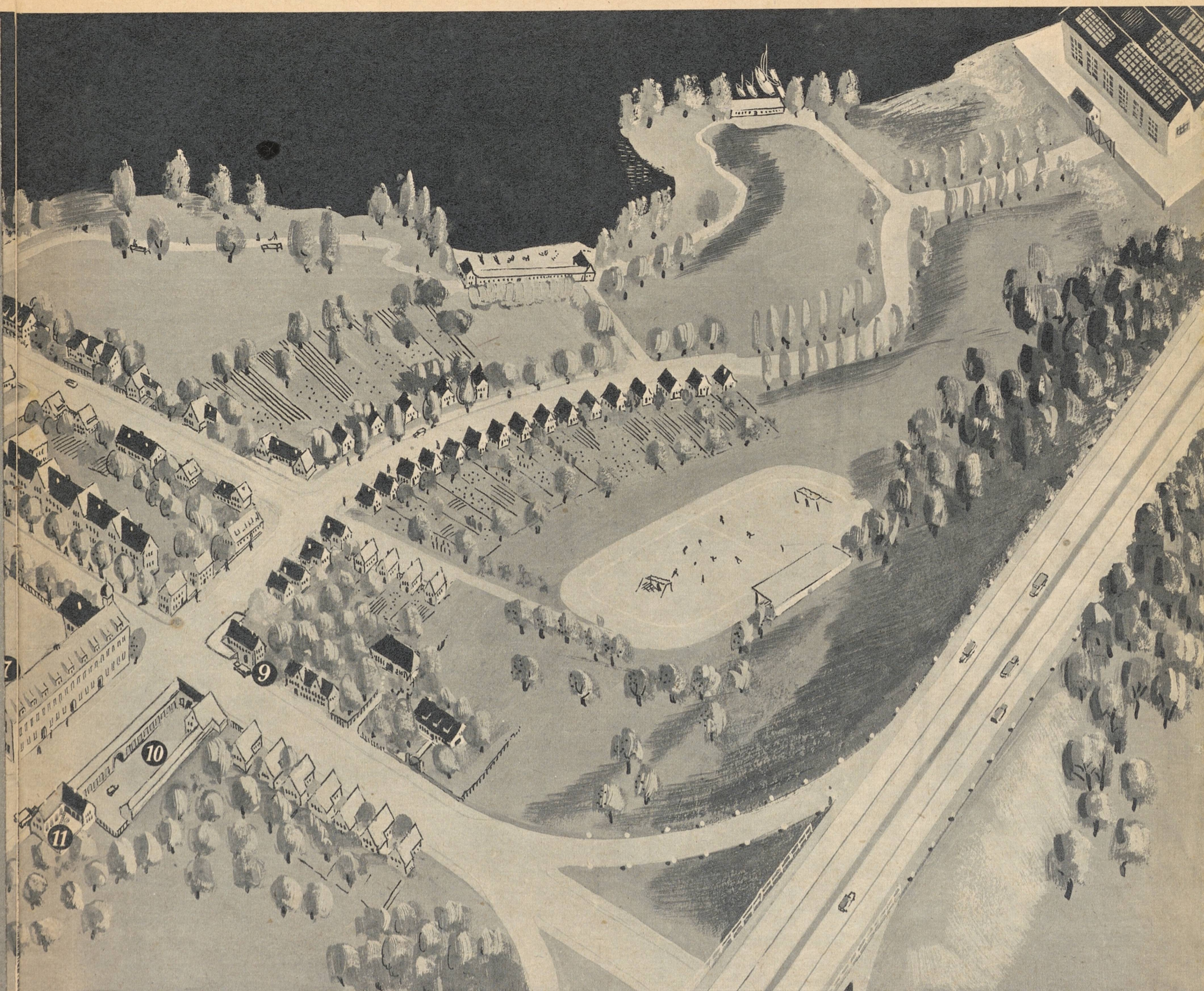
MODERNE TENKT...

„Signal“ viser på denne og de følgende sider tre bilder, som illustrerer den siste del av artikkelen „5 minutter på tolv“. Samfunnet som er vist på tegningen ovenfor, er et eksempel på hvordan det i Tyskland fram til krigsutbruddet ble planlagt og bygd bymessig. Av landskap, tradisjon og formål har en omdannet eller skapt nye „samfunn“. Hagebyen ovenfor er f. eks. oppstått ut fra behovene til

skapende idéer. I Amerika feirer en i disse ukene nettopp Woodrow Wilson med en film, „som har kostet mer enn alle amerikanske filmer hittil“. Wilson var imidlertid ikke noe annet enn mekanisk tankegangs første tillop til de europeiske problemer. De ble nesten alle sammen uløst, da han igjen vendte ryggen til Europa. Noen få mindre europeiske folk har en tid hedret ham som en halvgud. Men den som tenkte litt lenger, han visste at dette ikke har vært noen lykkebringende gud. Å begynne igjen der, kan bare bety dødstriumfen, den åndelige uttørringen, som

så må gå for seg i de europeiske folk, når det synes å være forberedt så meget for dette ved å slippe løs de kaotiske makter.

Vi står altså overfor et sentralt problem. De uteneuropeiske makters materielle maktmidlers framtrengen tjener bare til å rettferdiggjøre den mekaniske tankegang, som bærer dem. Derfor synes no plutselig de usikre at hverken den amerikanske eller den sovjetrussiske tankegang er moderne tankegang. Mange mister troen på at det enno gis noe, som kunde settes opp imot dette fra Europas side. Hermed begynner uhellet,

et nybygd industriallegg. Det huser arbeidere, ingeniører og forvaltningspersonale, som sammen med sine familier, håndverkere, forretningsfolk og de nødvendige forvaltningskontorer danner et nytt „samsfunn“. Hovedforvaltningsbygningen (1) med post og tjenesteboliger ligger sentralt, bakenfor den store torgplassen (2), med kinoen (3) i forgrunnen, innesluttet av forretningsbygningene (4). Nede ved sjøen er det bygd gjestgiveri (5) og en kafé (6). På den andre siden av hovedforvaltningsbygningen mot autostradaen ligger skolen (7) med biblioteket, lesesaler og foredragsrom, foran det en sluttet boligblokk (8), tenkt for ugifte. Vegen til autostradaen blir flankert av en stor tankstasjon (9) og en stor garasje (10) med brannvakt (11). Stedets våningshus er med hensyn til omfang og utstyr innrettet etter enhveres inntekter, da de jo ikke skal leies ut, men

mest mulig litt etter litt gå over i arbeidernes og funksjonærenes eie etter et særlig leierente-system. Det er interessant å se hvor stort anlegget er; det trafikerer av busslinjer; og dessuten er hele stranden ubebygd og skal således stå åpen for alle. Men mest interessant er det vel at det ved dette anlegget hverken ble spart på rom og materiell eller på de tekniske muligheter for det såkalte moderne i boligblokkene eller høybyggene, til betong- eller glasskolosser. Her ble det ikke planlagt etter „teknikkens muligheter eller krav“, men etter ønskene hos de menneskene som skal bo og arbeide her. Den grunnleggende målestokk for dette anlegget oppsto ut fra den tanken at enhver som bor her, skal føle seg som herre og borger. Denne tanken står i den skarpeste motsetning til rentabilitetsidéene i en mekanisert åndsverden, som frambringer kolchos eller slums

som har ført så mange europeere til selvoppgivelse av sin posisjon og underkastelse under de uteneuropeiske tankestiler og tankeformer.

Er Europa gammeldags?

Det er virkelig sant at vi i Europa var gammeldags — iallfall når vi går ut fra det som alle våre nasjoner sammen vilde ha kunnet yte. Vi har etter den første verdenskrig oppholdt oss ved de minste nasjonalitetsproblemer, med striden om landsbyer og halve landsbyer, med tollskranker, valutakontroller, pass-sjikaner, rivaliseringer, mistro, inn-

bils selvrettferdighet og tusener av andre bagateller, istedenfor at vi burde ha forsøkt til å begynne med å se, planlegge på ny og til slutt nyskape Kontinentets materielle oppgaver. I teknisk henseende og overhodet med henblikk på utviklingen av vår materielle kultur behøver vi her ganske visst ikke å ha noen mindreverdighetskomplekser overfor de uteneuropeiske verdensmakter. Den europeiske vitenskap, forskning og oppfinnelse hadde praktisk talt skapt alle forutsetninger for at Europa for lengst fra Lissabon til Bukarest hadde kunnet ha sine autostradaer som

en for lengst hadde kunnet gjort plass for en omfattende landskaps- og byplanleggelsen ut over de ofte altfor små land, hvorved livsstandarden hadde kunnet blitt hevet ikke bare hos enkelte lykkelige europeiske provinser, men på hele Kontinentet.

Tiden for alt dette var for lengst moden. Men de europeiske folk var ikke modne for alt dette. Dette var gammeldagshet. Den besto i troen på doktriner, som alt for lenge siden var blitt berøvet sitt innhold, på de forskjellige arter av ismer, fra forkjemperne for liberalismen og kapitalismen

til marxismen og kommunismen. Vi europeere levde altså videre som om vår verdensdel stadig var verdens midtpunkt, mens det i virkeligheten hadde måttet dreie seg om helt andre problemer. Noja, når denne åndelige gammeldagshet plutselig blir iøynefallende og det ikke lenger kunde lykkes tyskerne alene å skape en avgjørende form, no begynner altså de europeiske folk fullstendig å miste troen på seg selv. På samme måten som inkæene tilber de det som de anser for å være den sterkeste guden. Resultatet er de kaotiske kampene, som utvilsomt må fortsette

som en kjede av åpenlyst eller hemmelig ulmende borgerkriger. Alt dette skriver seg fra at de falske avguder, som med en ofte temmelig kynisk overlegging er blitt smuglet inn i Europa, formår å utfolde sin uheldsvangre virksomhet. Derfor blir det brakt et forferdelig brannoffer for den mekaniske tankegang hos de uteneuropeiske makter, og de som er omgitt av denne røyken, tror til og med at det er den moderne tankegangen de tjener. Men de tar feil.

Forvirring av følelsene

Tenkningen, tilbedelsen av fornuften, har overhodet brakt oss vidunderlig langt, etterat vi i Europa for alvor hadde begynt å tro at en kunde skille tenkningen fra følelsen. Under dette tegnet har vi gjort utkast til sosialsystemer eller bøyd oss for fremmede sosialsystemer, hvis programmer virkelig er storartede. Landene er delt inn i plankvadrater, hvor menneskene som objekter i en uhyre stampende maskin, som viljeløse og følelseløse vesener skal gjøre slavearbeid for en abstrakt, rasjonal surrogat-guddom. Om den kommer fra Wallstreet eller Moskva, har mindre å si. Derfor har det til syvende og sist vært den tyske soldaten som ved å kjempe samtidig også instinktivt følte at det ikke kan være disse falske guddommer han setter sit liv inn for. Denne tyske soldaten har i en femårig forferdelig kamp lært nesten alle europeiske folk å kjenne i deres egne land. Han har sett deres svakheter, men også deres styrke, og han har bemerket at han ikke bare ble hatet, som den propagandaen vilde, der ble drevet mot ham utenfra, men at han har erfart likeså meget godhet, og at han også — hvis han i Hellas eller Frankrike eller Norge vilde holde sin plass — selv måtte akte og sågar på sin måte elske det fremmede folket. Det har hos tyskerne bevirket en overordentlig forandring av anskuelsene og en gjennombryting av eldgamle fordommer, som først seinere vil komme helt til syne.

Men det viktigste er den erkjennelsen at den moderne tankegang i den virkelige og ekte betydning først kan sette inn, når følelsesverdenen, som alene kan skape alt det store, er befridd for slaggene fra våre hatkomplekser, som stammer fra vår innviklede europeiske historie. Overfor de falske

doktrinens utjevning ligger altså utjevningen av følelsene. Først ut fra dette kan det overhodet oppstå en ny europeisk posisjon, en sosialisme, som ikke er behersket av den mekaniske tankegang, men umiddelbart støtter seg til mennesket, på hevingen av dets materielle spillerom, og nettopp i den industrielle masseproduksjons tidsalder til dets sunne forbindelse med natur og omverden.

Var ikke Tyskland den første av alle europeiske nasjoner som gjorde et forsøk på å bygge opp en slik ny posisjon og å utvikle disse nye prinsipper: Her er idéen om et sosialt samfunn for første gang blitt så konkretisert at hverken pengene eller diktaturet til en kollektivistisk doktrin syntes å være toneangivende, men den ytelse som samfunnet presterer, slik som vi alt har sett så tydelig hos de unge tyske menn i arbeidstjenesten. Alt det som tyskerne i de få fredsårene mellom den stormende etterkrigstiden og begynnelsen til den annen verdenskrig skapte av autostradaer, byggverk og større utkast til sosialt og planleggende arbeid, var jo bare uttrykk for dette sinnelaget, som så først med begynnelsen av krigen litt etter litt — og naturligvis ofte med nederlag — kunde omgjøres til europeisk. Bare dumhet og blindt hat kan bestride at det her var gjort en begynnelse, som på forbausende kort tid oppnådde betydelige resultater. Bare fordi den stivnede doktrinarismen var brutt igjennom, har dette overhodet vært mulig. Det var kommet til en første frigjøring av tankegangen, hvorfra no veien til det som vi vil betegne som virkelig moderne tankegang, kunde frigjøres. Alt dette må en se, når en veier de kreftene som står overfor hverandre i denne krigen. En kan ikke bedømme et folks storhet etter de kvadratkilometerne det behersker. Hvis det var slik, vilde de mange små folk i Europa overhodet ikke ha noen betydning. En forestilling, som bare den peiske verdensmakter kan frambringe, og som vi no med stor lidenskap setter oss til motverge mot. Et folks storhet er bare bestemt av den skapende kraft det er i besittelse av. For bare det skapende kan velsignes av Gud.

Hva betyr fred?

Alt dette kan kanskje forekomme en lite tidsmessig, fordi nettopp no det øyeblikket synes å være kommet, da

HVORFOR BARE FOR TYSKERNE?

Den berømte tyske folkebil, som ble uttenkt i fredstid og under krigen stadig videre utviklet med erfaringene fra krigen, er den billigste bilen av hele verdens masseproduksjoner, fordi den etter ufeilbar bedømmelse fra internasjonale fagmenns side også er den beste. Men det er for det moderne tenkende menneske ikke det avgjørende. Avgjørende ved folkebil-tanken er at den kan erverves og kjøres uten særlig store utlegg og at det framtidig vil være likeså selvfølgelig at alle og enhver har bil, som det i dag er at flertallet av menneskene har sykkel. Derfor kanen ikke anse folkebil som en teknisk, men en sosial ervervelse, symbol på en teknikk, som ikke lenger setter grenser for menneskene, men løser dem. I et moderne tenkende Europa burde alt forlengst enhver europeer kunne eie en slik bil.

HVORFOR IKKE I HELE EUROPA?

Tyskland har bygd et enhetlig og storslaget autostrada-nett. Det er hermed den første stat i verden som har skapt et virkelig fullkomment trafikknnett for et av de nyeste trafikkmidler. Autostrada-byggingen som nasjonal oppgave har framfor alt annet hjulpet med til å overvinne den arbeidsløsheten i Tyskland, som var av internasjonal opprinnelse og ikke kunde løses internasjonalt. De tyske autostradaene er det lovende minnesmerke for at en utarmet stat kan gjøre en dyd av sin nød og uten penger skape store ting — og brød. Men kanskje forstår en best den ånd som har skapt dem, når en får vite at autostradaene også skaffer hundrevis av gartnere beskjeftigelse for livet. For autostradaene skal ikke bare være hensiktsmessige, men de skal også være vakre. Bare ett blir uforståelig for det moderne tenkende menneske: at hele Europa ikke forlengst er tilsluttet dette nettet.

I DET AVGJØRENDE SLAGET OM ET KONTINENT

Den som har lest artikkelen „Fem minutter på tolv“, vet no litt mer om den hemmeligheten som den tyske soldaten enno stadig er omgitt av. For den tyske soldaten er nemlig tankegangen i denne artikkelen den selvfølgelige drivkraft for hans handlen, enten han er seg den berisst i den ene eller den andre formen. Prinsipielt vet han at han i denne krigen kjemper for alt som er ham kjært. Han vet at hans våpens seier eller nederlag er uatskillelig forbundet med seier eller nederlag for moderne europeisk tenkning og hans kontinents skjebne. Av denne visshet får hans fanatiske innsats — som fienden stadig beundrer, i gode som i onde dager, — nye krefter.

enhver har så god grobunn for sitt lille hat. No da en i mange land bebreider millicner av mennesker at de har samarbeidet med tyskerne og derfor følger dem. Nettopp no da de uteneuropeiske makter med største glede gir næring til en blind provinsiell nasjonalisme, for bare å viske ut de problemene det egentlig dreier seg om for alle europeere i dette tragiske øyeblikket.

De programmene, som de uteneuropeiske folks framtid, gir ikke noe annet enn forevigelsen av det kaos, som no

viser seg overalt. En roper ikke ustraffet på anarkiets krefter og til og med bevæpner dem. En kan altså ikke snakke om fred, når en ser på disse programmene, men bare om forsøket på å forevige krigen med andre midler på europeisk område og dertil anvende en falsk etikk, som — hvis en betrakter den nøyer — jo ikke er noe annet enn uttrykk for hat og makt.

Derfor kjemper den tyske soldat videre for den virkelige fred. Han kjemper under meget ugunstige betingelser.

Men vi er overbevist om at ikke noe på denne jord går tapt, der engang er oppstått som åndelig og sjelelig makt. Vi gjør ikke utkast til fredsprogrammer; det kommer i dette øyeblikket mindre an på enkelthetene enn på de prinsippene en må ledes av, hvis en overhodet vil tenke konstruktivt og ut fra europeisk jord. Ut fra europeisk jord — ja, det er kjernepunktet! For et vanvidd å tro at de uteneuropeiske stormakters mekaniske forestillinger kunde bringe oss en virkelig fred. Som

europeere kan vi det bare ved egen hjelp og hvor store ofrene enn vil være, fordi vi kan forstå Europa annerledes enn de som kommer utenfra, og derfor kan vi med hele vår sjelskraft også elske det. Derfor sier vi at den moderne tankegang, som det er så mange storartede forutsetninger for overalt i Europa, bare kan oppstå ut fra en forandring i følelsen. Ut fra anerkjennelsen av det vi som europeiske folk er og må fortsette å være. Tyskland kan ikke føre noen annen kamp enn denne.

Kjempere for Europa

Også Slovakias unge luftvåpen flyr i øst mot de europeiske folks felles fiende. Den slovakiske jaktsveit meldte for få måneder siden sin 200. nedskytning. PK-foto: Krigskorrespondent Artur Grimm

Pansere i øvelsesterrenget

Unge panserbefalninger ekserserer med „Panteren“, en tysk panservognstype, som har stått sin prøve på alle fronter

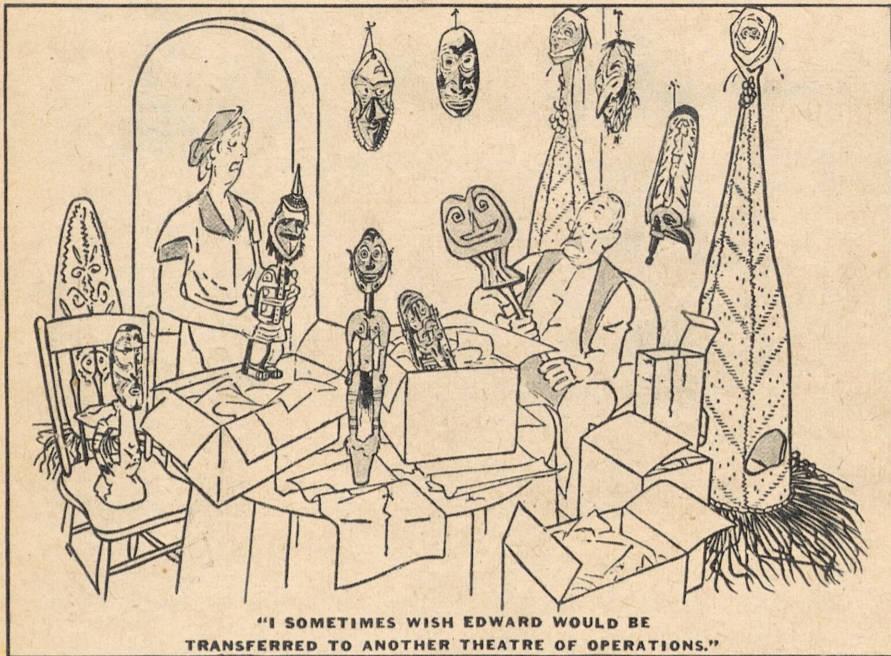
PK-foto: Krigskorrespondent Hanns Hubmann

"I was just going to suggest it myself..."

Europa verver for Amerika. Vervingen ovenfor for en bestemt whiskysort vises i amerikanske tidsskrift. Den lyder: „Jeg var nettopp i begrep med selv å foreslå...“ nemlig åpenbart en hyggelig kveld under vintersporten. Hvordan forestiller amerikaneren seg egentlig en kultivert hvilepause? La oss betrakte annonsen: et vakkert gammelt tyrolsk bondebord med tyroler stoler. Den bajerske hatten henger på stolen, våttene ligger ved siden av. Ved bordet står de skandinaviske skiene. En bordlampe sprer et varmt lys; skjermen er montert på halvdelen av et fransk konjakkfat. Glassene imiterer gamle bajerske forbilder. Så er det bare whiskyen igjen, og den er skotsk. Alt i alt: en kultivert „amerikansk“ atmosfære til prating! Honni soit qui mal y pense...

HONNY SOIT QUI MAL Y PENSE

„Mange ganger ønsker jeg at Edward vilde bli forflyttet til en annen krigsskueplass,” sier de amerikanske foreldrene på tegningen ovenfor, da de sitter foran de småtingene som sønnen sender heim fra felten. Den nevnte Edward befinner seg åpenbart i Stillehavet. Han sendte heim innfødte kultusgjenstander og masker. Det er naturligvis ikke noen materielle ting, som foreldrene kan bruke. Men en kan kanskje gi dem et råd: slike gjenstander kunde selges til kunsthandlere eller samlere for gode penger. For vakre innfødte arbeider fra Stillehavet har sin — delvis høye — verdi.

Men samtidig viser også underskriften hvor lite amerikaneren kjenner andre nasjoner og hvor upopulær den japansk-amerikanske krigen er derover. Hvis Edward var satt inn på en annen krigsskueplass, f. eks. i Italia, kunde han naturligvis sende meget bedre kunst, hvis materielle verdi ikke nettopp er ukjent for amerikaneren; hvor godt de kjenner den, framgår av lordkansleren Viscount Simons forkynnelse i det engelske underhus: „Ved den hellige Benedikts grav vil det bli stilt opp

vakt for å forhindre at soldatene tar små troféer for å sende dem heim.”

„Edwards fetter, den dyktige Sam, har aldri vært noe særlig begeistret for små troféer. Han er mer for gedigne ting. Da spranget til Frankrike var lykkes, trakk han i den vakre uniformen til en sanitetsoffiser i USA-arméen og fløy over til Paris fra England, 48 timer etter de alliertes innmarsj satt han alt igjen i sivil i et hurtig opprettet Pariser kontor og var opptatt med sine kunder.” Slik skrev „Daily Mail”, som av slike tilfelle (det gas straks en hel mengde „Sams” i Paris) laget en skandale: „Engang krysset et fly Atlanterhavet bare med slike forretningsreisende. En av dem var sjef for en symaskinfabrikk, en annen handlet med elektriske artikler. Alle bar offisersuniformer.” De fikk straks innreisetilattelse til Frankrike, noe som selv britiske embetsmenn må vente lenge på. Det er nemlig amerikanske offiserer som avgjør dette. „Daily Mail” skriver over denne artikkelen: „Dette er anklager, som no må besvares!” Englenderne er noen merkelige folk, de undrer seg over at USA-offiserer alt bringer med seg firmaskiltene sine i bilene...

Maria Holst

er i den tyske filmen typen på en verdensdame, som fyller sine omgivelser med den sjarmerende blanding av skjønnhet, kultur og eleganse, som hennes personlige atmosfære utstråler. Fra Wiener Burgtheater kom Maria Holst til filmen og brakte med sin ungdommelige sjarm og skuespillerbegavelse, samt wienerinnens tiltalenhet. Hun spilte i Tobis-filmene „Operette” og „Wiener Blut” og i Wien-filmene „Hundstage” og „Der gebieterische Ruf”.

Millions Must Starve

By HALLETT ABEND

THERE are more than 300,000,000 human beings in occupied and enemy Europe, 232,000,000 in Germany's subjugated and bludgeoned allied nations, and 72,000,000 in the Reich itself. At least 10 per cent of these people, almost all of whom look confidently to the United States for food relief, are already doomed to die of starvation or of diseases resulting directly from malnutrition.

While the United States and its Allies have been chanting the slogan of "freedom from want" for all mankind, our own and the world's food reserves and productive capabilities have been shrinking. People everywhere, but especially inhabitants of the Nazi-occupied countries, continue to envisage gigantic argosies of food ships awaiting surrender day in our harbors, all ready to sail eastward to fill Europe's famine-shrunken stomachs.

There will be no such vast argosies. Food for these colossal relief projects does not now exist, and cannot be grown and husbanded against the coming of peace, unless the war lasts for four or more years.

The prospect for Europe alone is so grim that the mind refuses to face it. Most of a whole generation of children there are already foredoomed to rickets, bad teeth and all the ills of maturity which inevitably result from malnutrition in youth. To shift from Europe to the Orient, Japan now rules more than 400,000,000 human beings. India, already short of food, has a

Are we promising food to Europe's 300,000,000 at a time when we face difficulty feeding ourselves? The grim truth about a tragic situation.

population of 388,000,000 more. The extent of hunger in Asia will probably at least equal that in Europe.

The victorious armies of the United Nations may bring freedom to people now in slavery, but they cannot at once bring freedom from want. Instead, the liberating armies, themselves well fed, will probably on that account be regarded with envy and bitterness. History affords no parallel to the broken promises and disappointed hope which will follow the surrender of the Axis powers. With the best intentions, based upon the false assumption that the United States could be the bread basket of the world, we face a tragic victory which will bring to those now under Axis tyranny a dubious political freedom, hunger and a death toll from starvation.

The causes of this impending tragedy are many. More than half of them are man-made—miscalculations, overoptimism, duplication of agencies, jealousies between contending bureaus, and official shortsightedness. Conceding that our rash promises to feed the world could never have been fully kept, recent official revelations show that, except for bungling, they could have been much more nearly fulfilled than they will be.

In Washington today no one knows who should shoulder the final responsibility for the feeding of liberated peoples. No one even seems to know who has the power to go ahead and plan relief measures. When plans are made by one agency, they are soon negated by another. For instance, the AMG has loomed large in actual relief accorded to the 4,000,000 people of Sicily. And AMG has done a fine job there, and did an equally fine job before that in Tunisia, Algeria and French Morocco.

President Roosevelt has defined AMG's job as the of preventing anarchy—in other words, keeping or restoring order, establishing local authorities, preventing pestilences, suppressing the clashing of rival groups eager to seize power, and, above all, feeding the destitute.

Much of this work, it had been expected, would be carried on by the OFRRO, or Office of Foreign Relief and Rehabilitation Operations, headed by Herbert H. Lehman, former governor of New York State. But military necessity stepped in. The Army announced, with perfect reasonableness, that restoring order and feeding the destitute in the first period of military occupation was primarily a military job. It was agreed that the AMG should do the work for the first ninety days, and that then the civilian OFRRO should take over. Later, the period of military control was extended to six months, and there it stands today.

The Army, prodigal with relief measures, is a generous-minded victor. In Tunisia, and later in Sicily, AMG relief, in the main, consisted of full Army rations—the same food per day per person that is given to our fighting men. Alarmed civilian food authorities immediately raised the warning cry that this lavishness could not be continued—a cry inspired, not by parsimony, but by the fact that if AMG's policies were continued, food would run short. After all, it was argued, it was a grievous mistake to feed the Sicilians on a scale that could not possibly be maintained in all of Italy after capitulation.

This Sicilian example immediately precipitated a crisis in Washington. OFRRO can purchase only such food as is allocated to it by another agency, the WFA, or War Food Administration. It happens that the WFA had allocated enormous supplies to OFRRO for the year beginning July 1, 1943. These included 116,000,000 pounds of cheese; 104,000,000 pounds of dried skimmed milk; 150,000,000 pounds of meat; 250,000,000 pounds of evaporated whole milk; and proportionately large consignments of edible fats and oils, canned fruits and vegetables, dried beans, peas, and various soybean products.

These allocations were made to OFRRO on the supposition that this civilian (Continued on Page 92)

Even though it ended tomorrow, World War II has already doomed a generation of Europe's children to the lifelong ills that stem from hunger during childhood.

ROMAN VISHNIAC

5 MINUTTER

OVER TOLV

Herrere Duval, Popescu, Lundberg har fått ordet, og „Signal“ har i sin artikkel „Fem minutter på tolv“ gitt dem sitt svar. Det svaret blir her fortsatt med et bilde av Europa, fem minutter over tolv. Det er blitt laget — ikke av en tysker, men av dem som har skrevet de fire friheter på sitt banner. Herrere Duval, Popescu, Lundberg vil nettopp derfor betrakte det med øket interesse

Millioner må sulte

Slik lyder titelen på den her offentliggjorte artikkelen i USA-tidsskriftet „Saturday Evening Post“ av 23. oktober 1943, hvis førsteside vi gjengir her. Den behandler problemet: er USA i stand til i tilfelle av en seier å hjelpe Europa etter krigens slutt med ernæringen av de europeiske nasjoner? De sensasjonelle slutninger, som undersøkelsen kommer til, er særlig bemerkelsesverdig fordi de alt framkom i 1943

I det besatte og fiendtligsinnede Europa lever det mer enn trehundre millioner mennesker, tohundreogtoog-tredve millioner i de nasjoner som Tyskland har underkastet seg og som tvangsmessig er forbundet med det, og toogsytti millioner i Riket selv. I det minste ti prosent av disse menneskene — som nesten alle tillitsfullt håper på levnetmiddelhjelp fra De forente stater — er alt dømt til å dø av sult eller å gå tilgrunne av sykdommer som skriver seg fra underernæring.

Mens De forente stater og deres forbundsfeller forkynte slagordet „Frihet fra mangel“ for hele menneskeheten, skrumpet våre egne levnettsmiddelreserver samt levnettsmiddelreservene og produksjonskildene hele verden over sammen. Innbyggerne i alle land — men særlig innbyggerne i de land som er besatt av naziene — drømmer om kjempemessige levnettsmiddelskip, som ligger parat i våre havner og bare venter på kapitulasjonsdagen for å dra østover og bringe de utsultede mennesker i Europa brød.

Det kommer ikke til å gis slike kjempestore levnettsmiddelskip. Levnettsmidler i slike mengder som vilde trengs for disse store understøttelsesprosjektene, eksisterer ikke, og de kan ikke dyrkes eller høstes til dagen for fredsslutningen, hvis ikke krigen varer enno i fire år eller enda lenger.

Utsiktene for Europa er så skremmende at forstanden vegrer seg mot å anerkjenne dem. Nesten en hel generasjon barn er alt dømt til rakitt, tannrâte og alle de sykdommene, som opptrer i de seinere år som følge av

underernæring i ungdommen. Japan — for å kaste et blick også mot øst — hersker no over mer enn 400 millioner mennesker, India, som alt no er i en fullstendig mangeltilstand — har en befolkning på 380 millioner. Utstrekningen av hungerkatastrofen i Asia vil sannsynligvis være minst likeså stor som hungerkatastrofen i Europa.

Ingen „frihet fra mangel“...

De forente nasjoners seierrike arméer kan vel bringe besatte folk frihet. Men de kan ikke samtidig bringe dem „friheten fra mangel“. I stedet vil befrielsesarméene, som selv er velnærte, bli betraktet med misunnelse og bitterhet. Det vil ikke finnes noen parabler i historien for de brutte løfter og skuffede forhåpninger, som vil komme til å følge en kapitulasjon fra aksemaktenes side. Med de beste hensikter, støttet til den feilaktige forutsetning at De forente stater kunde være verdens brødkurv, går vi en tragisk seier i møte, som vil komme til å bringe de mennesker som no står under aksemaktenes herredømme, en tvilsom politisk frihet, sult og sultedøden.

Det gis mange slags årsaker for denne truende tragedien. Vel halvdelen av dem er oppstått ut fra forståelig menneskelig svakhet — av falske beregninger, overdimensjonal optimisme, de mangfoldige organisasjoner, skinnsyke mellom disse organisasjonene og offentlig kortsynthet. Vel hadde våre altfor tidlige løfter om å forsyne verden med næringsmidler

aldri kunnet innløses helt, men de siste offentlige avsløringer viser at de allikevel vilde ha kunnet oppfylles i en langt større utstrekning enn tilfellet no vil være.

I Washington vet i dag ingen hvem som skal overta det endelige ansvar for de befridde folks levnettsmiddel-forsørging. Ja, det ser ut som om én ikke engang vet, hvem som er sterk nok til å overta ledelsen ved planleggelsen av hjelpeforholdsregler. Når en organisasjon gir utkast til en plan, blir den forkastet av de andre. „Amgot“ har f. eks. spilt en ledende rolle i den virkelige levnettsmiddel-understøttelse, som den ytet fire millioner mennesker på Sicilia. „Amgot“ har dermed gjort et godt arbeid, og den har alt tidligere arbeidet godt i Tunis, Algerie og Fransk Marokko.

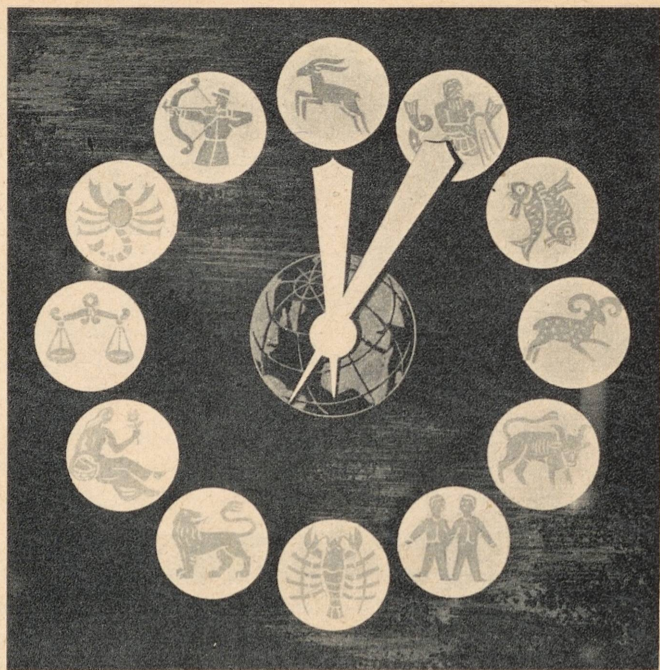
President Roosevelt har gitt „Amgot“ i oppdrag å forebygge anarkiet, med andre ord å opprettholde eller gjenopprette orden, å innsette stedlige embetsmenn, bekjempe epidemier, undertrykke sammenstøt mellom konkurrerende politiske grupper, som vil rive makten til seg, og framfor alt å ernære de trengende.

En stor del av dette arbeid — venter en — hadde en måttet la utføre av „Offro“ (Office of Foreign Relief and Rehabilitation Operations) under ledelse av Herbert H. Lehmann, den tidligere guvernør i New York. Men de militære behov kom i første rekke. Arméen forkynte med full rett at gjenoppsettelsen av ordenen og levnettsmiddelforsørgingen av de trengende i første del av den militære

besettelse var en militær oppgave. En ble enig om at „Amgot“ skulde gjennomføre denne oppgaven i de første nitti dagene, og så det sivile „Offro“. Så ble fristen for den militære kontroll utstrakt til seks måneder, og dette ble overholdt inntil no.

Arméen, som var ødsel, med sine hjelpeforholdsregler, oppførte seg som en storslagen seierherre. I Tunis og seinere på Sicilia delte „Amgot“ for størstedelen ut fulle hærrasjoner, de samme levnettsmidler pr. dag og pr. person som de kjempende tropper får. Da protesterte straks de sivile næringsmiddel-departementer: slik ødsling kunde ikke fortsettes, et skrik som ikke ble framkalt av gnieraktighet, men av den kjensgjerning at hvis denne Amgotmetoden ble fortsatt, vilde levnettsmidlene snart være oppbrukt. Etter den daværende stilling — argumenterte en — var det en stor feil å forsyne sicilianerne så rikelig med næringsmidler at en etter kapitulasjonen umulig kunde gjennomføre det i samme utstrekning over hele Italia.

Dette sicilianske eksempel førte straks til en krise i Washington. „Offro“ kan bare kjøpe så meget næringsmidler som det blir tilvist fra en annen organisasjon, „Wfa“ (War Food Administration). „Wfa“ hadde anvist „Offro“ store tildelinger, fra juli 1943. De omfattet 116 millioner pund ost, 104 millioner pund skummet tørmelk, 150 millioner pund kjøtt, 250 millioner pund evaporert melk og tilsvarende store mengder fett og olje, hermetikk og grønnsaker, tørrede bønner, erter og forskjellige sojaprodukter.

Disse tildelingene hadde „Offro“ fått under forutsetning av at det straks skulde overta levnettsmiddelforsyningen til de befrierte folk. Etterat denne oppgaven var blitt tildelt „Amgot“ for et halvt år, annullerte „WfA“ disse store tildelingene med den begrunnelse at næringsmiddelleveransene til England og Sovjet-Russland og for det sivile behov ellers måtte settes ned i et slikt omfang som en aldri hadde ventet.

Uheldigvis er „Amgot“, „WfA“ og „Offro“ ikke de eneste mektige offisielle organisasjoner som er delaktig i denne striden. Representanter for låne- og leieorganisasjonen har også et ord med i laget, dessuten representantene for økonomi-krigføringen, finansdepartementet, marinedepartementet og til slutt Office of Foreign Economic Coordination.

Dette siste, „Ofec“, er organisasjonen til utenriksdepartementet, som har utnevnt understatssekretæren Dean Acheson til sjef. Utenriksdepartementet forlanger kontroll over hjelpeforholdsreglene i de besatte områder. Ingen organisasjon skal fordele levnettsmidler til eller gjennom stedlige politiske partier, som ikke tilsvarer ønskene til politikerne i utenriksdepartementet. Tydeligere sagt: utenriksdepartementet vil benytte levnettsmidlene som et internasjonalt politisk instrument og tvinge millioner sultende mennesker til å bekjenne seg til den politikken som Washington ønsker — eller å sulte.

Ikke noe kunde være klokere uttenkt for å forskyve oppståelsen av en atmosfære med gjensidig tillit og gjensidig samarbeid, som en jo venter seg av en seier for de forente nasjoner, ut i det uendelig.

Forfatteren skildrer no organisatoriske utviklinger fram til opprettelsen av „UNNRA“ (United Relief and Rehabilitation Administration) og fortsetter så:

Eksemplet Sicilia

„Sicilia har alt gitt et forferdelig eksempel på at de storslagne løfter om hjelp har framkalt falske forhåpninger blant de folk som aksemaktene behersker. Alt før Messinas fall viste sicilianerne tydelig at de ventet innførsel og fordeling av store mengder levnettsmidler, klær og byggemateriell, og dessuten veldige mengder penger til finansiering av gjenoppbyggelsesprosjekter. Det vokste no hurtig et fiendskap mot „Amgot“, som med hjelp av den sicilianske presse og kringkastingen forsøkte å få sicilianerne til å forstå at de forente nasjoner ikke har til hensikt å spille den hellige Nikolaus.“

Etter enda noen betraktninger over Sicilia-problemet skrives det videre: „I innledningen til utkastet for organisasjonen „UNRRA“ heter det: „Det er fastlagt at straks etter befrielsen av et eller annet område ved hjelp av De forente nasjoners militær-makt skal befolkningen i dette område få hjelp og lettelse av sine lidelser: næringsmidler, klær og hus, medisiner til forebyggelse av epidemier, forholdsregler til gjenopprettelse av sunnheten, og det skal treffes forberedelser og anordninger for fangenes og de utvandrede heimreise, for gjenoppsettelse av viktige ytelser med det mål å gjøre de befrierte folk sterke og sunne for gjenoppbyggingens oppgaver og arbeid.“

Det er da vel ikke noe å undre seg over at Europas og Øst-Asias folk er forventningsfulle. Vi har gitt høytidelige løfter, og de er blitt trodd fullt ut.

I virkeligheten vil levnettsmiddel-forholdene hverken i Amerika eller i de andre forente nasjoners land eller i de viktige nøytrale land kunde tillate oppfyllelsen av disse storslagne løfter. Guvernør Lehmann har bekjentgjort en offentlig advarsel, hvorefter rasjoneringen av levnettsmidler „vil komme til å bestå et eller to år etter krigen.“ I England har den meget realistiske arbeidsminister Ernst Bevin forkynt at „priskontroll og merkesystem må komme til å bestå fire eller fem år etter krigens slutt“.

De forente stater selv befinner seg i fare for å måtte foreta alvorlig levnettsmiddelinskrenkninger. Mange byer og stater har alt store mangler på kjøtt, smør, melk, poteter, løk og fugl. Snart vil det vise seg en uttømmelse av de „overnormale“ kornforråd.

Det gis forskjellige saklige grunner for nedsettelsen av levnettsmideltildelingen i USA. Hovedgrunnen er at War Production Board satte ned produksjonen av landbruksmaskiner til 23 prosent av normalmengden, mens farmerne samtidig ble tvunget til å avlevere mer næringsmidler og militærmyndighetene rensset farmene for erfarne arbeidere. Fabrikasjonen av landbruksmaskiner ble seinere forhøyd til 49 prosent av normalmengden, men denne høyere produksjon kan ikke gjennomføres før i midten av 1944.

Løfter og kjensgjerninger

Hvilke muligheter har USA under slike forutsetninger for å ernære de europeiske folk? La oss betrakte listen over de besatte områder i Europa eller de europeiske krigsdeltakere i alfabetisk orden:

Albania, Belgia, Bulgaria, Danmark, Estland, Finnland, Frankrike, Hellas, Jugoslavia, Latvia, Litauen, Luxem-

ROMANTIKEREN

A. P. Weber kaller denne tegningen „Romantiker“ og gir dermed den beste parabel for den politiske europeer i våre dagers verden. Herrene Duval, Popescu, Lundberg og andre har trukket en „veldig“ liten mur rundt sitt gamle hus

burg, Nederland, Norge, Østerrike, Polen, Romania, Tsjekkoslovakia, Ungarn. Disse nitten nasjoner har til sammen en befolkning på 188 millioner. Til dette imponerende tallet må det enno føyes 4.5 millioner i Kontinental-Italia og Tysklands 72 millioner innbyggere slik at det framkommer en sum på 301.5 millioner mennesker.

Alt no (1943) sender USA. betraktelige mengder næringsmidler til Sovjet-Russland. Og disse forsendelser må fortsettes i lang tid, hvis aksemaktene skulde bryte sammen. Storbritannia med 46 millioner mennesker har aldri kunnet ernære seg selv, likeså lite som Irland med sine 4.25 millioner mennesker. Spania med 25 millioner men-

Den består av steinfordommer, som holdes sammen av en mørtel av kortsynt overlegenhet. Den tjener til å formidle en viss følelse av borgerlig sikkerhet, da den hindrer blikket ut i virkeligheten. Det er faktisk så at når en stirre, le, se nok på denne lille muren, merker en ikke peststanken, som Kontinentet

er fylt av, og hvori frukttrærne i hagen kveles. Da ser en ikke det bleke gjenskinn av redselen på husveggen, som splitter Kontinentet. Da blir det uforstillelige en kjensgjerning! En drømmer om at tiden står stille eller om framtidens fire vidunderlige friheter, 5 minutter på tolv og 5 minutter over tolv . . .

nesker sulter alt no, og Portugals 7.25 millioner innbyggere lever under innskrenkede næringsmiddelforhold. Sverige, som i 1942 hadde 6.4 millioner innbyggere, er i dag forholdsvis godt ernært og kan kjøpe hva det trenger.

En indirekte advarsel for muligheten av en verdens-sultekatastrofe ble uttalt, da De forente staters nærings-

og landbrukskonferanse trådte sammen i Hot Springs. Ved konferansen ble det offentliggjort følgende erklæring:

„Det har aldri vært tilstrekkelig næringsmidler for opprettholdelsen av sunnheten hos alle mennesker. Det skriver seg både fra udyktighet og naturens hardhet. Levnetsmiddelproduksjonen må økes betraktelig. Vi

kjenner no midlene som kan få i stand dette. De krever fantasi og sterk vilje hos enhver regjering og hvert folk til å gjøre bruk av disse kjensgjerninger.“

Tilsynelatende mangler både fantasien og viljen. For den 15. august 1943 avgav noen nordamerikanske forbundsorganisasjoner, som har med ernæringen å gjøre, en fortrolig beretning til

statssekretæren for jordbruk, Wickard, hvor de nevnte de feilene som ble begått ved oppstillingen av et verdensernæringsprogram.

Denne komitéen som besto av representanter for det nordamerikanske departement for økonomikrigføring, for indreministeriet, krigsministeriet, utenriksdepartementet, krigs ernæringsfor-

INDIAS, CHINAS OG EUROPAS BARN

Av artikkelen her: „Utsiktene for Europa er så skremmende at forstanden vegrer seg mot å anerkjenne dem. Nesten en hel generasjon bar ner alt dømt til rakitt, tannrøte og alle de sykdommene, som opptrer i de seinere år som følge av underernæring i ungdommen... Utstrekningen av hungerkatastrofen i Asia vil sannsynligvis være minst likeså stor som hungerkatastrofen i Europa“

valtningen og låne- og leieforvaltningen, konstaterte at De forente stater bare ved et veloverveid produksjons- og forrådsprogram kunde få samlet så meget levnetsmidler at de fra slutten av 1944 kunde ernære 40 millioner mennesker ut over vår egen befolkning og vår egen armé.

Tilsynelatende gis det mangt og meget som komitéen ikke har uttalt, for regjeringen brenner etter å „gjøre offentligheten til sin fortrolige og komme fram med hele sannheten“, og det kreves forholdsregler mot strømninger, som betrakter de amerikanske ernæringsbehov som „ekstrakrav etterat andre fordringer er blitt tilfredsstilt“. „Det pinlige faktum“ — sier beretningen — „at våre ernæringshjelpemidler befinner seg på et lavt nivå og vil komme til å holde seg på dette lave nivået to eller tre år etter krigen, må også tas med i betraktning.“ Og det tilføyes en advarsel at hvis ødselheten fortsetter, „vil vi lett kunne synke ned til et virkelig sultenivå“.

Hvordan kan USA og dets forbundsfeller ernære det sultende Europa og Asia. Og hvis de befridde områder sulter videre framover, hvordan kan da den sterkeste forbitrelse unngås.

I Nord-Afrika var de forente nasjoner så heldige at kampene anrettet liten ødeleggelse i de viktige kornområder. Været var utmerket og avlingen god. Dessuten kom det inn forråd av olivenolje, tørrede frukter og levnetsmidler fra avsidesliggende fjellegner til de befolkede områder, da aksemaktenes utsikter ble tydelig dårligere. Ingen andre steder kan det ventes en gjentakelse av slike heldige omstendigheter.

I fredstid kunde Italia nesten ernære seg selv. Men den italienske befolkning er i to år blitt dårlig ernært, og tyskerne kommer sikkert til å utføre meget fra landet, før de forlater det. Frankrike har lidt mer enn Italia, og begge står no siden tapet av sine nordafrikanske besittelser overfor fullstendig nye kjensgjerninger.

Levnetsmiddelforrådene i Amerika kan ikke ernære den franske og italienske befolkning i den kommende vinter, hvis våre levnetsmiddelforsendelser til England og Sovjet-Russland blir betydelig innskrenket. Og selv hvis vi hadde tilstrekkelig skipsrom — som vi imidlertid ikke har — vilde fortsettelsen av de militære operasjoner mot aksemaktene ikke gi oss tilstrekkelig skip til å levere Italia og Frankrike næringsmidler nok.

Hvis aksemaktene i morgen brøt sammen, og trehundre millioner underernærte mennesker i det fiendtlige og besatte Europa med skjelvende og

avmagrede hender strakte sine tomme fat mot oss, vilde vi ikke være i stand til å fylle disse fatene slik at deres sunnhet og kraft kunde opprettholdes.

Tankeløse optimister mener at vi bare hadde kunnet ernære Europa en vinter igjennom, at vi så måtte levere såkorn og stille landbruksmaskiner til rådighet — og så vilde alt være i orden. Såkorn kunde vi ganske visst levere. Men da våre fabrikker i dag ikke engang leverer landbruksmaskiner nok til å gjøre det mulig for våre egne farmere å utnytte jorden fullt ut, er det håpet at vi kunde levere Europa slike maskiner, fullstendig grepet ut av luften.

Den mest strålende delen i bildet av hjelpeaksjonene for Europa er medisinspørsmålet. I „Offro“s lager ligger det alt et forråd på medisiner til en verdi av 40 millioner dollar. Det er dessuten bestilt og betalt for lægemidler til en verdi av 10 millioner dollar. En videre post til en verdi av 50 millioner dollar vil bli levert i 1944. Og nye bestillinger går ut på å fordoble forrådet av lægemidler inntil sommeren 1944. Det er altså utsikt til at våre hjelpeorganisasjoner vil være i stand til å bekjempe de epidemiene hurtig og rettidig, som en venter vil følge ved krigens slutt i Europa.

Men hva levnetsmidlene angår, er den beste utsikt den at vi i de fleste nybefridde land bare kan levere fulle rasjoner til diende og vordende mødre og til de viktigste arbeidskrefter. De unge og gamle og de ikke livsviktige deler av befolkningen vil måtte sørge for seg selv.

En undersøkelse og dens resultat

For mer enn et dusin år hadde jeg fått den lite ønskede oppgave å foreta en undersøkelsesreise til Nordvest-Chinas hungerområder, hvor sultedøden truet 5 millioner mennesker. I dette området hadde amerikanske organisasjoner organisert en vanningsprosjekt, som skulde benytte Den gule elva til en bedre utnyttelse av jorden. Men militærdiktatoren, som behersket dette området, hadde tvunget bøndene til å dyrke opium, og til å selge ham opiumen mot hans verdiløse papirpenger.

Jeg forlot jernbanelinjen omtrent 300 mil nordvest for det som en dengang kalte Peking, og begynte så marsjen mot vest ut i ørkenen. Vår karavane besto av 29 kameler, 22 kinesere og meg selv, og vi førte ikke bare våre egne næringsmidler for hele reisen med oss, men også nok til å ernære kamelene inntil vi igjen støtte på jernbanelinjen.

Den tredje natten slo vi leir utenfor

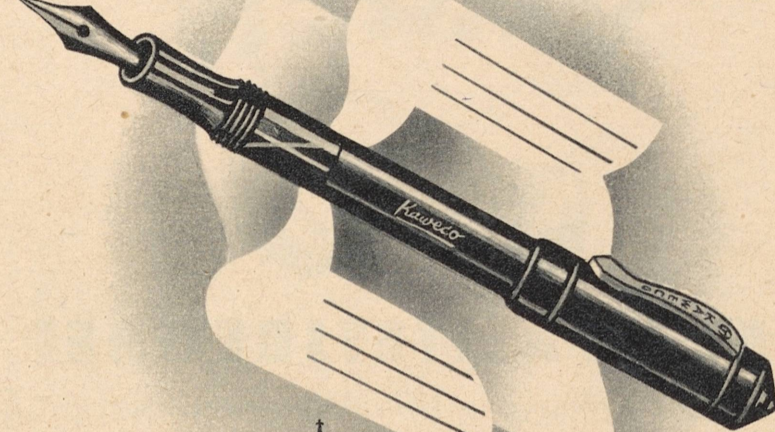
muren til en gammel by, som seks måneder før hadde hatt omtrent 10 000 innbyggere. Bare 3000 av dem levde enno og mange av dem vilde likeledes alt ha vært døde, hvis de ikke hadde tatt tilflukt til kannibalismen. Vi slo leir i en ring, som kamelene dannet rundt oss. Men ikke før brant vår leirild, før de fleste av de overlevende 3000 samlet seg rundt oss. De tigget og jamret for å få mat. Vi hadde ikke et pund til overs, hvis vi selv skulde overleve og vende tilbake for å informere verden om lidelsene i dette området. Og hvis de hadde fortært alle våre levnetsmidler, våre kameler og oss selv, vilde det ikke ha gitt et helt måltid for enhver av disse 3000 sultende menn, kvinner og barn.

Da mørket ble dypere, formerte de seg for å overfalle oss. Vi drev dem vekk. Vi behøvde ikke skyte. Selv med hele sin mengde kunde de 3000 sultende og svake overlevende i denne lille byen ikke overvinne oss. Vi kjempet mot dem med stokker og kamelpisker. Vi prylte dem slik at de sank i kne og ble liggende slik og jamre om hjelp — for svake til å reise seg igjen. De fleste av dem skrek hele natten. Men mange holdt seg stille. Mange av disse stille menneskene døde i løpet av natten. Vi lot dem ligge der uten å begrave dem, da vi dro videre før soloppgang.

Slik så bildet av disse 3000 sultende mennesker i den lille kinesiske byen ut. Det kunde bli forferdelig likt bildet av de mange millioner i Europa, hvis dette kontinentet blir tvunget til sammenbrudd og overgivelse.

Det bildet som her ble vist i mange enkeltheter av et Eueropa, som kapitulerte, er resultatet av en nordamerikansk undersøkelse, som bare kunde tas hensyn til ved de første erfaringer med forsørgelsesmulighetene i de besatte områder fra de alliertes side. (Beretningen stammer fra høsten 1943). Imellomtiden har Sør- og Mellom-Italias sultetragedie (Roms!) og nylig også de franske byers gjort dette elendighetens bilde av „befrielsen“ og „pasifisering“ enno dystre. Det som måtte konstateres i „Saturday Evening Post“ — alt i 1943 — er bare en bekreftelse på den tesen som „Signal“ alltid har representert: Europa kan bare hjelpe seg selv. Dette Europa kunde sågar midt under krigen og trass i mange vanskeligheter i det minste forbigående sikre ernæringen for sine folk. Bevis nok på at et Europa, som overvinne krigens tvangsforholdsregler, er i stand til å løse problemer, som USA selv ikke formådde å løse: sult og arbeidsløshet. Europa kan mestre dem, når det er fritt og fullstendig enig.

Kaweco

gir Deres håndskrift vinger!

Også under krigen leverer vi våre produkter, som er kjent og skattet i alle europeiske land, til det vennligsinnede utland. De moderne **Kaweco**-produkter er tysk kvalitetsarbeid

Den tyske krigsproduksjons høye ytelser

kan ikke minst føres tilbake til de fremragende sosiale innretninger, som opprettholder arbeidernes sunnhet og arbeids glede.

Det er viktig at det arbeidende menneske blir forpleid godt og regelmessig. Dette sørger felleskjøkkenet for. De beste kokere-dskaper bevarer matens fulle næringsverdi og det oppnås dermed at de kommer folkesunnheten til gode.

Senking

KOKE-, STEKE- OG BAKEAPPARATER

for husholdning og storkjøkkener

SENKINGWERK

VERKAUFSBÜRO BERLIN / BERLIN C 2 / KLOSTERSTRASSE 71-72

Før krigen,
under krigen,
etter seieren.

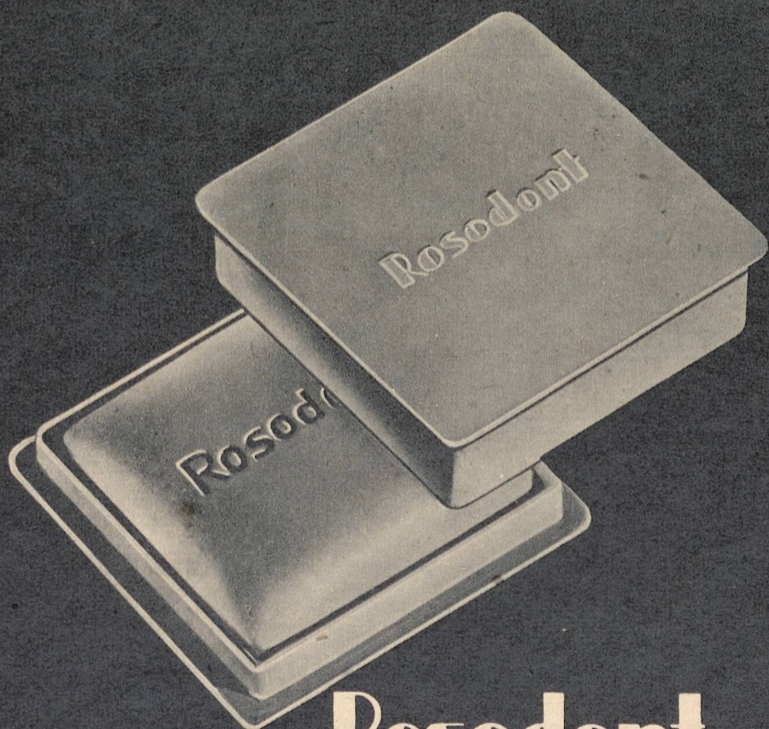
VAUEN

ET KVALITETSBEGREP

De verdenskjente Vauen-piper vil etter den
seierrike avslutning på krigen igjen i vel-
prøvd kvalitet og tilstrekkelig mengde stå
til rådighet for våre utenlandske venner

VAUEN-PFEIFEN NÜRNBERG

Rosodont

BERGMANN'S TANNKREM I FAST FORM

TYSK KVALITETSVARE PAKKET I TYSK VERKSTOFF

A · H · A · BERGMANN, WALDHEIM (SA.)

AHAB

En sosialreportasje fra „New Herald Tribune“

AV LUCIUS BEEBE

Før kort tid siden betalte en fransk flyktning fire drinker i Pierres bar på Fifth Avenue i New York med en hundredollar-seddel og sa til barkeeperen at han skulde beholde vekslpengene. Ved denne pralende opptreden sa en amerikansk sjømann som satt i nærheten: „Ned med de fremmedel!“

Dagen før den nye 20 prosent skatten på juveler trådte i kraft — noe som betydde en forhøyelse på 10 % overfor den hittidige avgiften — kjøpte en søramerikanerinne hos Cartier en rekke jadepærer for 85 000 dollar. Hun sparte 8500 dollar ved dette og mente sikkert at det var lettjente penger.

Direksjonen for St.-Regi-hotellet konstatert for kort tid siden at ca 100 kasser Perrier-Jouetvin i kjellerne hadde nådd aldersgrensen. De besluttet da å anvende denne vinen som bar-champagne istedenfor den vanlige amerikanske champagne. Med en pris på 1.50 dollar pr. glass var hele mengden solgt på mindre enn tre dager.

MacDonald Heath, New Yorks mest modiske, men ikke på noen måte dyreste herreskredder, hvis dresser kostet fra 150 dollar og oppover, er etter firmasjefen Tony Williams' oppgave seks måneder på etterskudd med sine oppdrag, som til halvdelen gjelder offiserer.

Hos Chambord, en restaurant på Tredje aveny, som for det meste besøkes av franske flykninger, står Strassburger Leverpostei på menyen som Hors d'Oeuvre til en pris av 4.50 pr. porsjon, Mallard-and for 10 dollar porsjonen, og vinlisten viser konjakk på opp til 5 dollar pr. glass.

Cartier medgir at det ikke er mulig for ham å utføre alle oppdrag på gullherresokkeholdere — ikke på grunn av gullmangel, men på grunn av manglende god gummikvalitet.

Såvel i Colony-restauranten som hos Jack's og Charlie's „21“ fins det deler av restaurantrom, som blir betegnet som „hundehus“; her har forretningsledelsene vanligvis plasert lite ansette gjester, som en imidlertid ikke kan avvise. Tidligere ble disse bordene sjelden besatt, fordi de gikk for å være dårlige; i dag er de overfylte, og såvel til middag som til aftens står det lange køer av ventende gjester der.

Den natten da den nye 30 %-skatten på nattklubber trådte i kraft, gjorde Leon og Eddies og likeledes Zanzibar-

og Störk-klubben en større forretning enn noen annen natt eller sesong — bortsett fra nyårsaften.

Alt dette er sikkert bare tegn på at New York er det nye Babel og at det i Manhattan er oppstått hausse-tider. Pengene som en tjente på krigen, velter seg som en gul, seig strøm over New Yorks luksusrestauranter. I mer enn to år har det i Detroit, Cleveland, St. Louis, Dallas, San Fransisco og Seattle forekommet det samme. Forbundsregjeringen og noen alvorlig tenkende personligheter er tilbøyelig til å klage over at nasjonen er i begrep med å styrte seg ut i en syndflod av luksusliv, som en ikke kan finne noe tilsvarende til i historien.

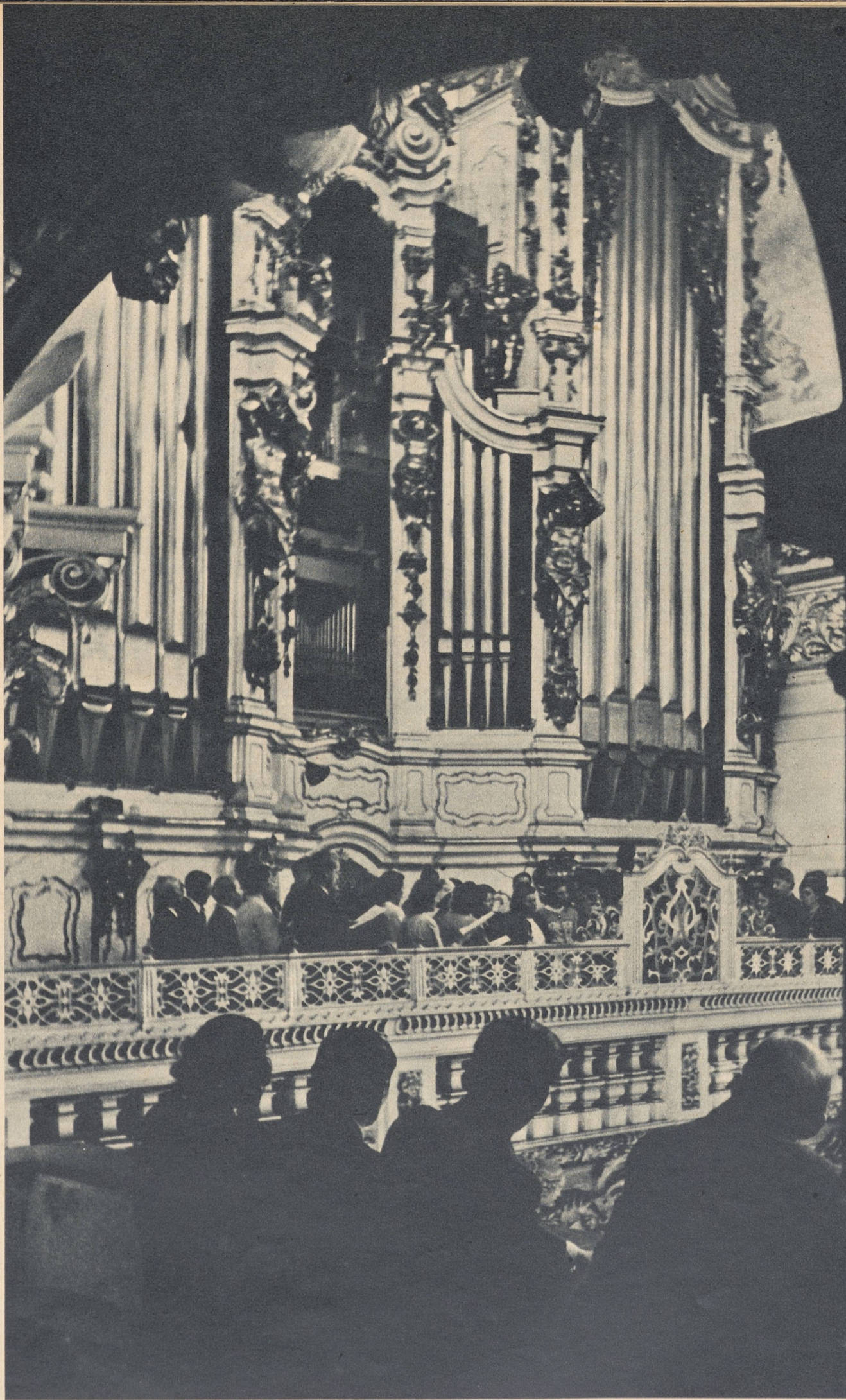
Eierne av de konservative New Yorker-avisene er nedstemt, hvis en korrespondent skriver at det hos Colony for to personer for bare 30 dollar gis en deilig, liten lunsj uten vin, men samtidig kommer sparsommelighetens konservatisme til syne, når det dreier seg om å anbringe annonser i dagsavisene, som tilbyr sobelkåper for 20 000 dollar, diamantkjeder for 100 000 dollar og viser nattklubber, hvor en flaske champagne koster 25 dollar.

Det er en faktisk kjensgjerning at en betydelig del av det amerikanske publikum som er utilfreds med de ubehagelighetene som krigen bringer med seg, med ergrelsen og den vidt omfattende nedsettelse av levestandarden, fråtser i en ødslingslyst med rent ut homerske former. Mr. og Mrs. John Doug er delvis overbevist om at dollaren ikke er det som den skulde være, og på den annen side er de ikke i stand til å kunne kjøpe alt det de er vant til å kjøpe, slik at de no gir uttrykk for sin lengsel etter strålende lys og musikk på strengeinstrumenter, etter kaviar, hesteveddeløp og påfallende klær.

★

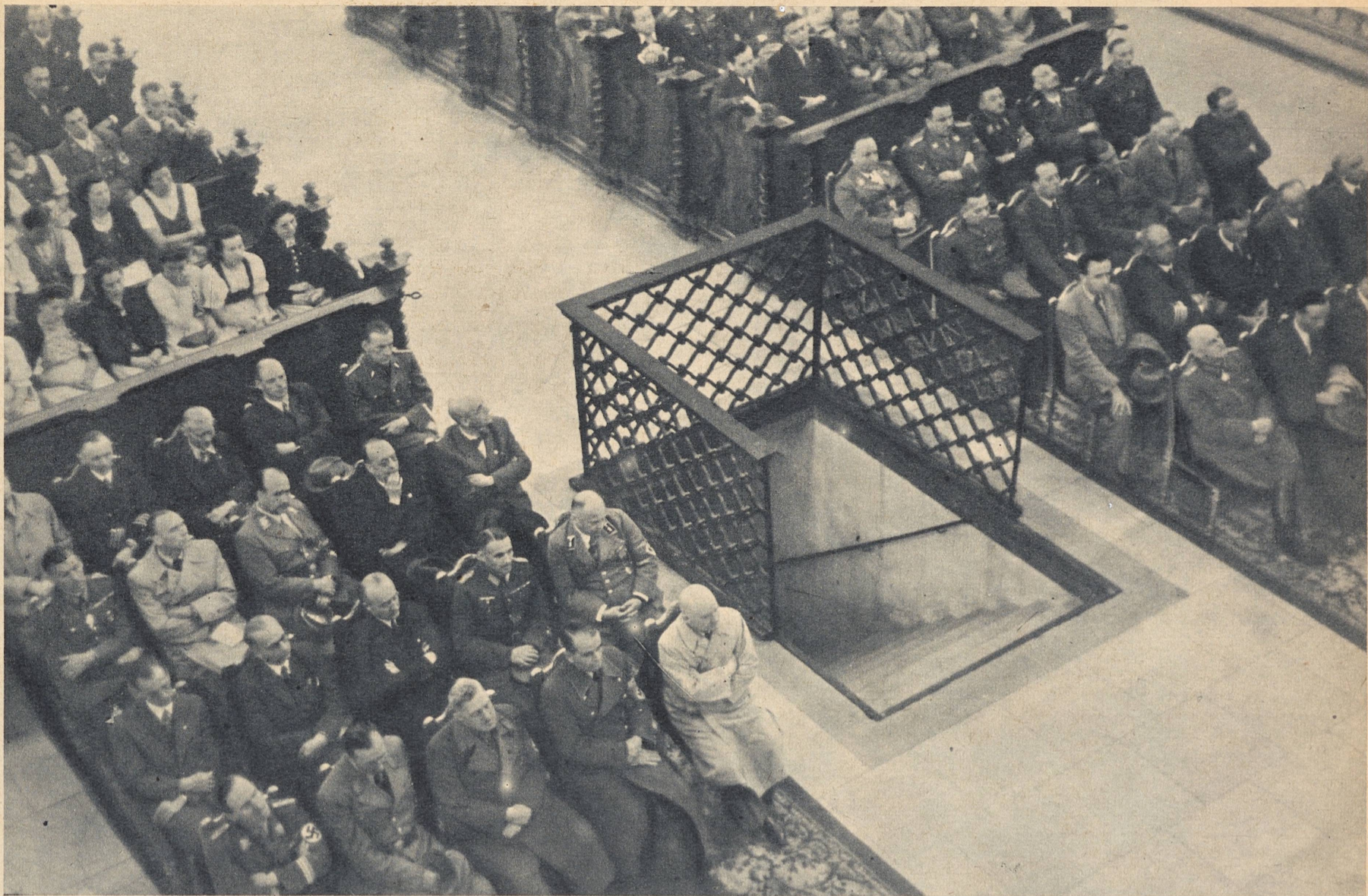
Slik skildrer mr. Beebe i „American Mercury“'s julinummer New York av i dag. Slik går det spalté opp og spalte ned — han beskriver omsetningen i kaviarbutikkene, luksuslokalene osv.

Det er bildet av det Amerika, som etter denne krigen så de allerstørste muligheter for milliardutbytte. Et par hundre tusen boys dør for dette i Frankrike og i Stillehavet. Hva vedkommer det damene og herrene i Park Avenue, New Yorks luksusgate?

I det berømte barokkloster „St. Florian“ ved øvre Donau finner det sted en konsert. Det herlige gamle orgelet spiller, koret på galleriet synger. Andektig lytter tilhørerne til symfoniene og kirkemusikken til tonedikteren Anton Bruckner, som virket her og no ligger begravd under kirkeskipet. „Signal“s korrespondent står på et galleri og fotograferer . . .

EN KONSERT...

**... Rustnings-
kongress**

Blikket fra galleriet vandrer over det andektig lyttende publikum til mennene, som sitter i forgrunnen ved siden av inngangen til graven. Menn i sivil og menn i uniform. Ved siden av husherren, riksintendant Glasmeier, sitter som nummer to i første rekke Albert Speer, riksmminister for rustning og krigsproduksjon, med sin stab av

rustningsfagfolk. De vil diskutere produksjonen av våpen og ammunisjon, prøve forslag for nye våpen og holde rådslagninger om produksjonsmetoder. Et lite eksempel på deres arbeid med den spesielle oppgave å øke den tyske rustningsøkonomis prestasjon og sikre dens løpende produksjon, offentliggjør „Signal“ på de følgende sider

Bruckners „fjerde“. Alle disse mennene hengir seg no til nytelsen av Anton Bruckners fjerde symfoni og dens herlige klang. Det milde kjertelyset, som gjenspeiles i instrumenter og ansikter, utstrømmer den myke hensunkenhetens atmosfære, som kan nytes vakrest i musikken

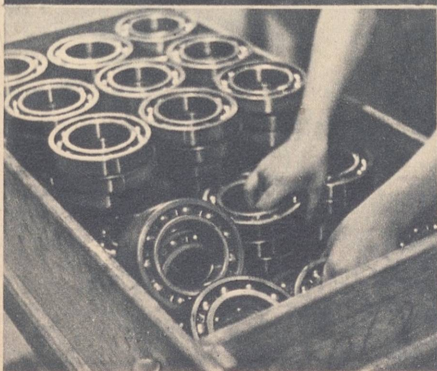
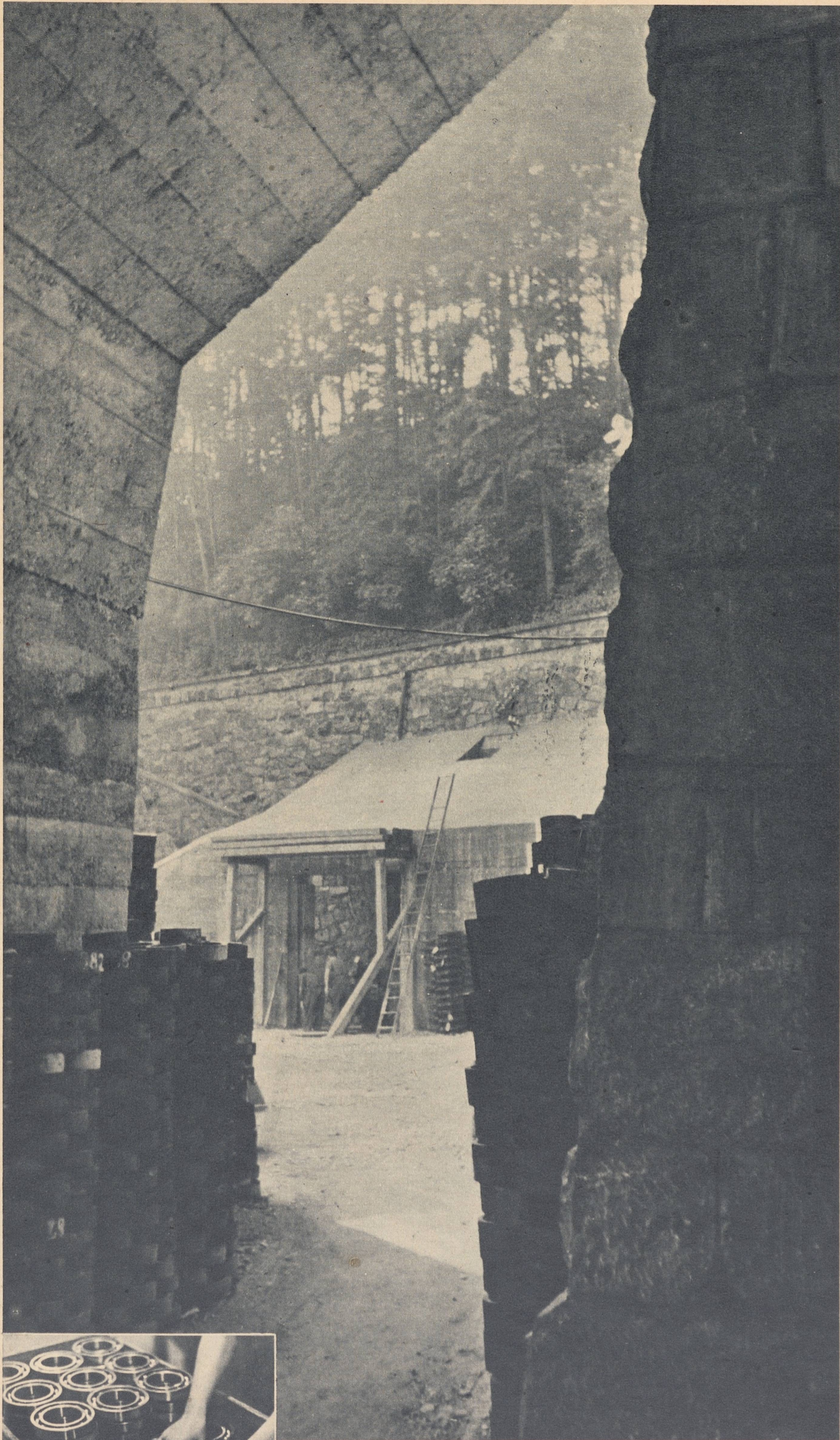

Ringer for kulelager. Det trengs millioner og atter millioner av dem. Og anglo-amerikanerne påstår at de grundig hadde ødelagt Tysklands kulelagerfabrikker med sine angrep, framfor alt på Schweinfurt og Erkner. Noja, disse mennene som no lytter til Bruckner-konserten, har ikke ventet på disse angrepene. De har planlagt og handlet. „Signal“ riser på de neste sidene et lite utsnitt av Tysklands kulelager-fabrikasjon i „Vulkans smie“

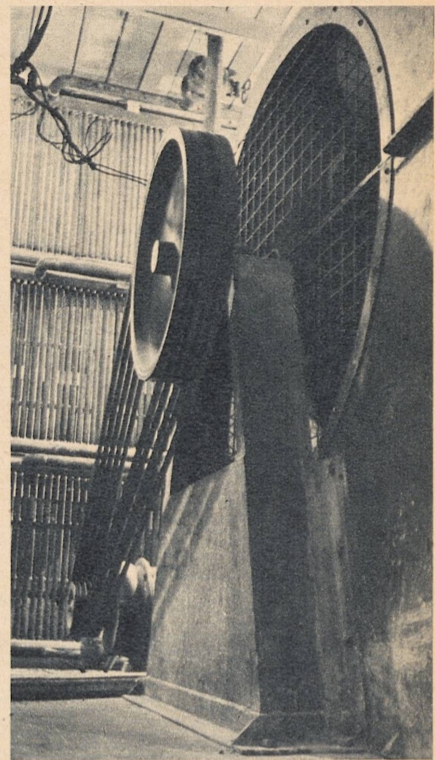
KRIGSKORRESPONDENT HANNS HUBMANN:

I VULKANS SMIE

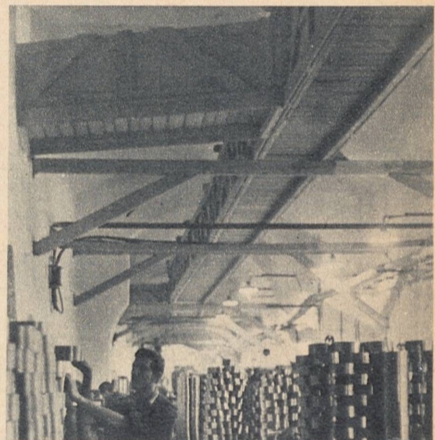

I FJELLET...

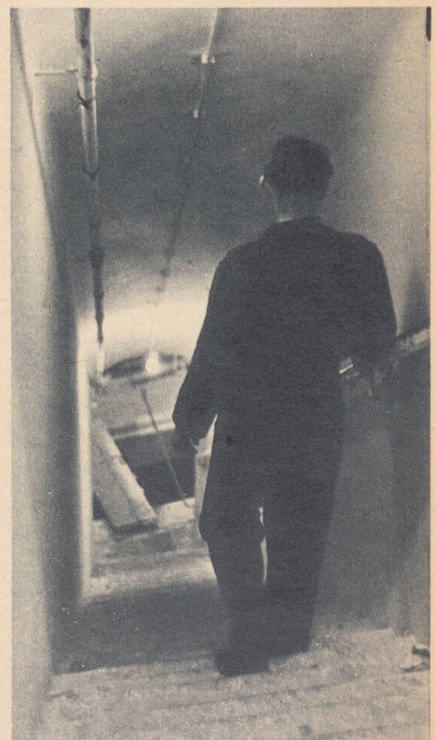
Som sagnet forteller at smien til Vulkan, våpensmedens skytshelgen, lå i fjellet, så ligger også i dag viktige tyske rustningsfabrikker under jorden eller i store huler i store fjell. Bildet til venstre viser inngangen til et slikt produktionssted, hvor det produseres krigsviktige kulelager (til venstre nedenunder). Flyalarm interesserer ikke lenger her

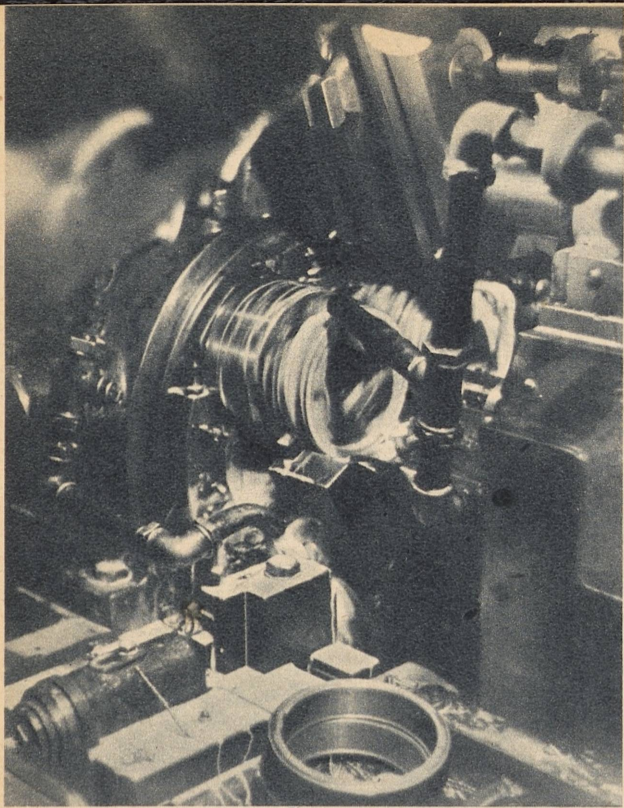
Klima etter ønske. Ekshaustorer suger inn frisk luft utenfra og driver den gjennom varmgitter (i bakgrunnen) eller et kunstig regnanlegg inn i alle rom

Som i haller over jorden. En av hovedstollene i den underjordiske fabrikk, hvorfra det utgår mange sidestoller. Ovenfor ser en kanalene i klima-anlegget

Til utvidelsesbygging. Trappen fører ned til en dypere liggende stoll, hvorved fabrikk blir utvidet. Hele fabrikk er — som mange andre fabrikk — et av ministeriet Speers krigsbygg

De mest moderne maskiner. I fabrikkens arbeider selvfølgelig de nyeste toppytelsesmaskiner. Bildet viser en helautomatisk dreiebænk som lager ringer for rullelager

Praktiske metoder. De ofte meget enkle transportanleggene er interessante. Disse valselager-ringene for ubåt-diselmotorene løper gjennom et hull i reggen direkte til neste arbeidsplass

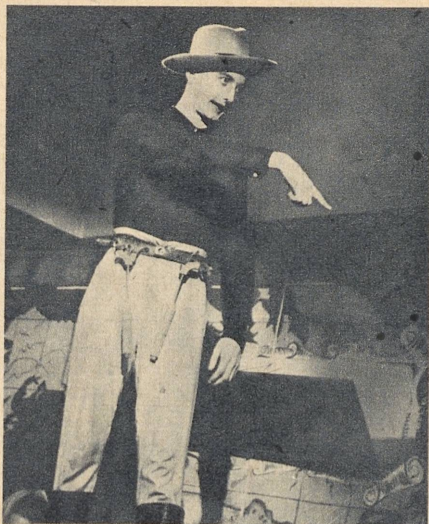
Presisjonsarbeid. Karborundum-skivene i slitemaskinen gir stålet i kulelagerskålene den siste jevnhet og det nøyaktige mål. Uhindret blir det arbeidet i dag- og nattskift

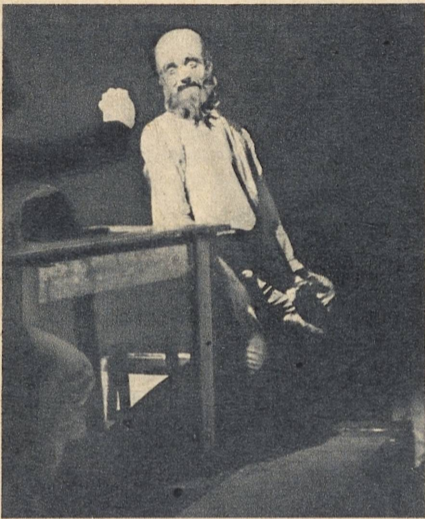
Ferdig til avbenting. Et blikk inn i et av „Vulkan-smien“'s oppbevaringslager

Zdenko Rehor (*Limonade-Joe*) er folkeskolelærer og studerte ved siden av og av libhaberi skuespillkunst

„Limonade-Joe“ om kvelden på scenen. Han er helten i gangster-parodien. Alt når han ser alkohol, besvimer han — forteller han

Ike Kuggles, den „bra piken“s far. Han spiller bort sko, stømper, jakke og bukser. En bordduk må dekke hans nakenhet

Ike Kuggles, privat Jan Mraz, har no i tre år vært teknisk assistent. Teaterspill er hans store lidenskap

I Prag:

„Signal“ besøkte „De 99.s teater“ i et billedgalleri i Prag

Hva er på ferde på kunstutstillingen? Klokken er halv syv om kvelden. Da kommer det unge gjenter og unge menn, tar ned bildene fra tverrveggen i salen, rykker veggen til side og bygger opp en scene. Og så går det løs.

De 99.s teater er ikke noe skattesnytertrick, men en originalitet, teateret har virkelig bare 99 sitteplasser.

Det blir oppført et stykke av den tsjekkiske dikter Morzako, „Limonade-Joe“, en gangster-persiflasj. Skuespillerne er kvinnelige og mannlige studenter og andre som om dagen er yrkesdrivende. Hele greia er studenthumor av libhaberi til teateret. Ingen

foranledning til dyptgående, problemstillende kritikk.

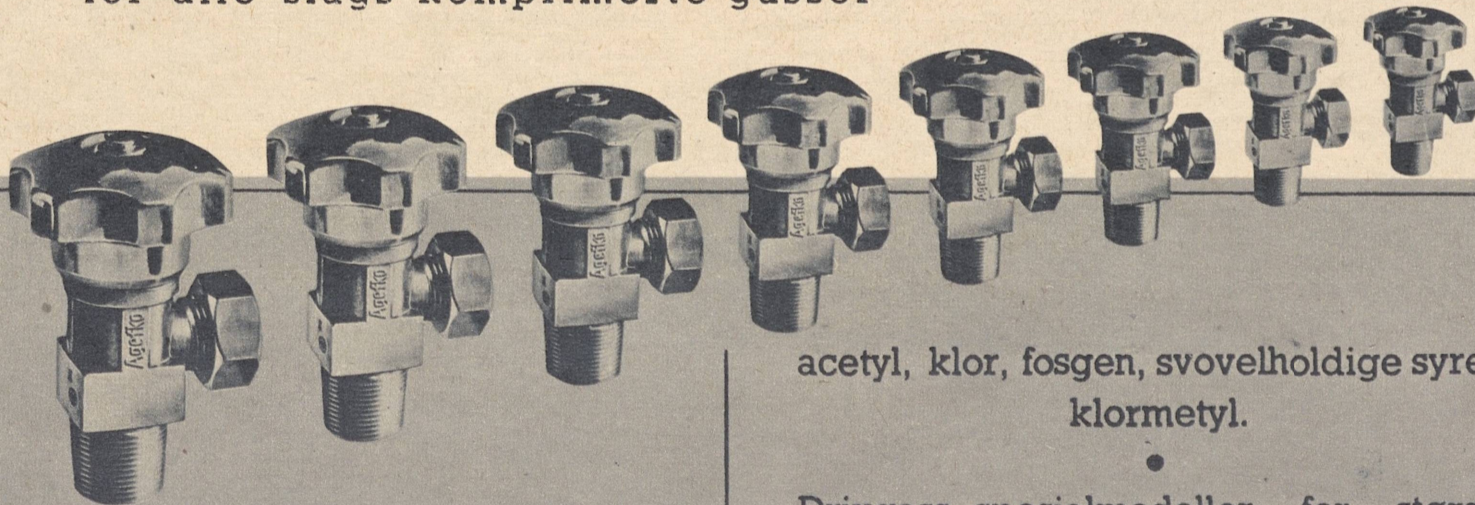
Og allikevel er denne ungdommens kulturelle innstilling interessant. Symptomatisk er også valget av stykket. Det er „knock-about-komikk“ i ordets beste betydning. Men med hvilken klarsynhet, hvilket humør blir ikke gangsterdommen persiflert. Oppførelsen er lett og charmant. Den minner — uten at vi dermed vil avgi en bedømmelse om dens verd — om Bernard Shaw, og problemstillingen — hvis det da overhodet gis en — minner om Eric Linklaters „Juan i Amerika“.

Det er virkelig en originell idé, dette „De 99.s teater“.

Stålflasker-Ventiler

Gjennomgangsventiler - Hjørneventiler

for alle slags komprimerte gasser

som kullsyre, surstoff, kvelstoff, edelgasser, pressluft, vannstoff, ammoniak,

acetyl, klor, fosgen, svovelholdige syrer, klormetyl.

Drivgass-spesialmodeller for største ytelser, med kokegass, generatorgass, **Methan, Propan, Butan.**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN

50 års praksis Beste verkstedsarbeid og hensiktsmessigste konstruksjoner garanterer størst mulig sikkerhet og billighet i drift for et hvert formål.

„Tornado-Lou“, gangsterbruden, i privatlivet student. Her forsøker hun å lokke Douglas St. Clair, en gangster, i sitt garn

For det meste er det mer enn 99 tilskuere. Men det gjør ikke noe. Stykket er så morsomt at en gjerne står

felina

FELINA brystholdere og
høfteholdere er elegante.
De er særlig egnet til å gi
Deres figur en moderne
linje.

FELINA Mannheim

Paradentitt

Ved siden av tannråten er paradentitt en av de mest utbredte tannsykdommer. Tannråten ødelegger tannsubstansen, paradentitten er en sykdom i tannkjøttet og tannholde-apparatet.

Til paradentittens viktigste årsaker hører feilaktig ernæring, dårlig tygging, tannstein og utilstrekkelig tannpleie.

Belegg som blir liggende på tennene og tannkjøttet ved dårlig tannpleie, danner ikke bare grunnlaget for den farlige tannsteinen, som langsomt skyver seg inn mellom tennene og tannkjøttet som en kile, men de betyr også smittefare for tannkjøttet. Derfor må tennene daglig pleies med en kvalitets-tannkrem.

Chlorodont

viser vegen til riktig tannpleie.

MØNSTERET TRYKT PÅ KJOLESTOFFET

EN TEKSTILMANUFAKTUR-NYHET

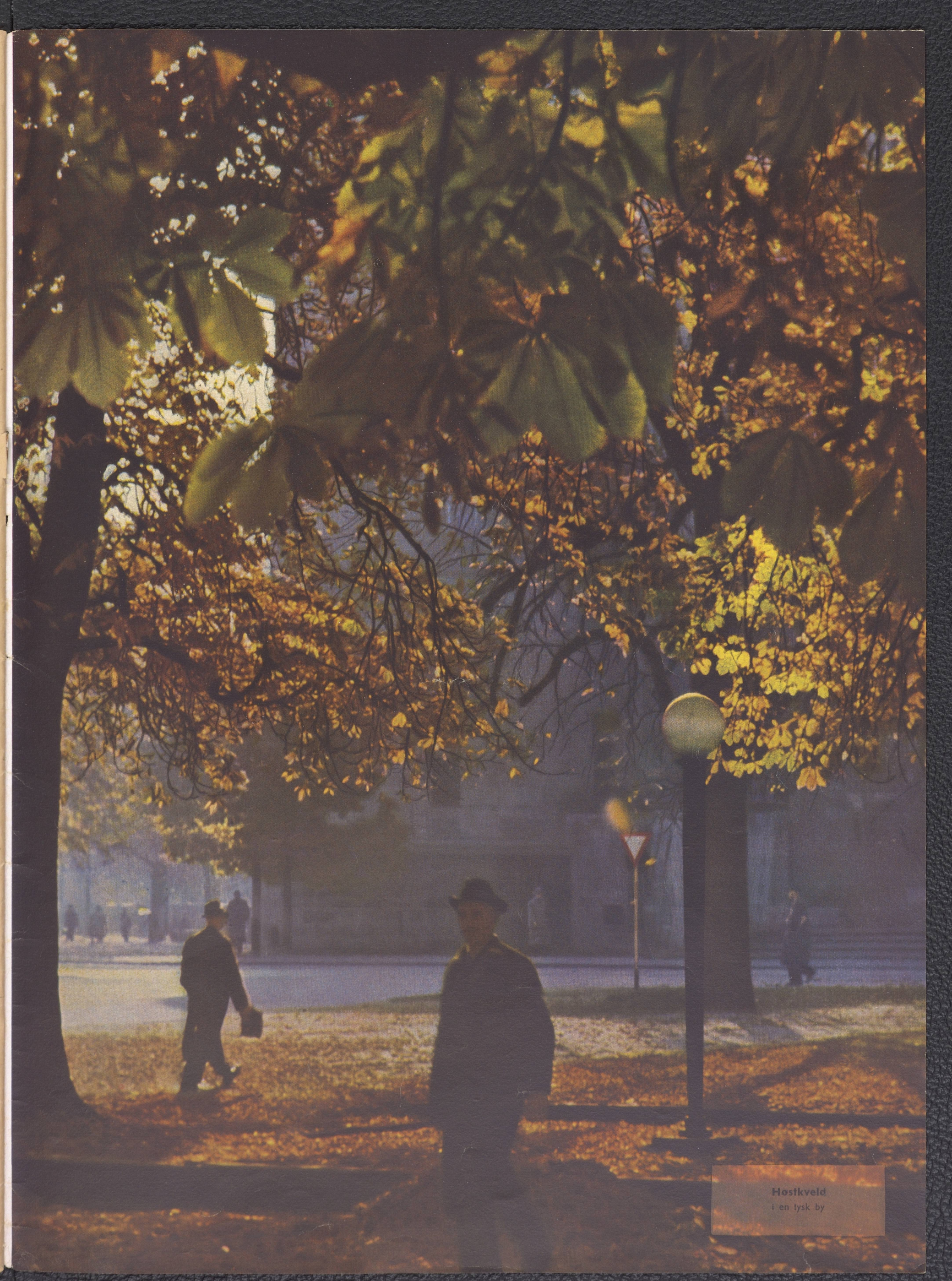
En hagekjole og ved siden av den samme kjolen — med mønsteret trykt på stoffet. Nedenunder til venstre et annet stoff med et påtrykt mønster etter modellen til høyre

Spesialisten for stoffmønsterutkast og leder av forskningsavdelingen for den tyske tekstilmanufaktur, fru Maria May, fikk en original og nyttig idé: trykkmønster for stoff blir ordnet så omhyggelig og pent at de samtidig lager det ønskede mønster for kjolen. Denne idéen forbinder det nyttige med det behagelige: det oppstår en kjole, som passer til mønsteret, og et mønster som passer til kjolen. Men det viktigste er at det er umulig å skjære til stoffet galt eller ødsle med det!

Damene som syr selv, vil uten tvil hilse denne nyheten med glede; for kjolen deres kommer ikke lenger til å se heimesydd ut, — noe som lett gjør en usikker. De bærer — en modellkjole!

Høstkveld
i en tysk by

Signal

Siste
start på sein-
sommeren